

செந்தமிழ்ச் செல்வி

திங்கள் வெளியீடு

சிலம்பு }
உள }

திருவள்ளுவர் ஆண்டு ககஅச, வைகாசி
ஜூன், 1953

{ பரல்
{ ௧௦

வள்ளுவர் நினைவுநாள்

உலகப் பெரும் கவிகளுள் ஒருவராக மதிக்கத்தக்கவர் திருவள்ளுவர். இவர் உலகப் பயன் கருதி அறநூலாகிய திருக்குறட் பெருநூலை ஆக்கியுதவிய பெரியாராவர். இதனால் இவர்கவிஞர் — அறிஞர் — கலைஞர் — ஆராய்ச்சியாளர் — பெரியார் எனப் போற்றத்தக்க பொற்புமிக்க நற்பண்புடையாராவார்.

எப் பெரிய புலவரும் நாடகம் எழுதலாம்; புனைந்துரையாகக் கதைகட்டலாம்; காவியஞ் செய்யலாம்; இயற்கையோடொன்றி இயற்கைப் பொருள்கள் குறித்து இன்கவிகள் ஆக்கலாம்; இதனால் கவிப்பண்புடையராகத் திகழலாம்; புலவரெனப் புகழ்பட வாழலாம். ஆனால், மக்கட்கு உயரிய குறிக்கோளை — மக்கள் மக்களாக வாழ்வதற்குரிய பண்பாட்டு நெறியை, இது நல்லது இது கெட்டது என்று அறிந்துணர இயலா மாந்தர்க்கு இதுவே வழி, அறநெறி, அன்பு ஆறு என்று விளக்குவது அருமையினும் அருமை; எளிதான செயலுமன்று. முழுதுணர்ந்த பேரறிஞர்க்கன்றிப் பிறர்க்குக் கிட்டாத ஒன்றும் அது. இத்தகைய நெறியை வகுத்துரைத்தார் திருவள்ளுவனார்.

ஓரறம் இன்றைக்குச் சிறந்ததாகத் தோன்றலாம்; நாளை அது மாறும்; மாறியவொன்று புதுமைபெற்று மீண்டும் வரலாம். இஃது அறமாகவும், உலகியல் ஒழுக்கமாகவும் கொள்ளப்பெறுதல் உண்டு. நம் புலவர் வகுத்த நெறி அவ் வெல்லையைக் கடந்து என்றும் ஒரே படித்தாய் மாறாத இயற்கை நெறியைத் தன்னகத்துக் கொண்டதாய் ஒளிர்கின்றது. இவர் அறநெறி, நம் செந்தமிழ்நாட்டுக்கன்றி உலகமக்கள் வாழும் எல்லா நாட்டுக்கும் பொருந்துவதாகும். அதனான் அவரவர்

தத்தம் மொழிகளில் இதன் பொருளை மொழிபெயர்த்து அமைத்துக்கொண்டனர். இஃதொன்றானே இதன் பெருமையை நன்குணரலாம். இவர் வகுத்துரைத்த அறநெறிப்படி ஒருவன் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித் தொழுகுவானேயானால், அவன் வாழ்வு ஒழுங்குபட்ட வாழ்வாய், உலகியலுக்கேற்றதாய்த் திகழ்ந்து அவன் எண்ணிய எண்ணியாங் கெய்தும்வண்ணம் மேம்படுத்தும் பெற்றிமைமிக்கதாகும்.

இவர் அமைத்த அறங்கள் பலவற்றுள் வாய்மையென்னும் அறத்தை யெடுத்துக் கொள்வோம்: வாய்மை யென்பது, வாயின் தன்மையெனப் பொருள்படுவதாகும்; வாயின் தன்மையாவது உண்மை பேசுதல். உள்ளதை உள்ளவாறே கூறுதலாம் என்பது எல்லாரும் பொதுவாகக் கொள்ளும் கோட்பாடாகும். வள்ளுவர் அதனை அவ்வாறு கொள்ளாமல் அதற்கு ஒரு புதிய தன்மைகொடுத்து அதன் ஏற்றத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார். வாய்மையென்றால் கண்டதைக் கண்டவாறே கூறுவதன்று; வேறியாதெனின்? அச்சொல்லால் பிறர் எவருக்கும் கெடுதலின்றி யிருக்குமாறு சொல்லப் பெறுவதேயாகும் என மொழிகின்றார். காட்டாக, ஒருவனை மற்றொருவன் கொலைசெய்ய வருகின்றானென வைத்துக்கொள்வோம் அவனைத் துரத்தி வருவதைக்கண்ட பிறன் ஒருவன், மறைவிடத்தில் அவனை ஒளித்துவைத்து 'அவன் இங்கே வந்தானில்லை; வேறொரு வழியில் அதோ போகின்றான் பார்,' என்று அவனுக்குப் போக்குச் சொல்லி அவ்வழிச் செல்லுமாறு வழிகாட்டிவிடுகின்றான். அவனும் அவ் வழியிற் சென்று அவனைத் தேடிக்காண முற்படுகின்றான். அவன் காணப்பெறாமல் திரும்பிவிடுகின்றான்; பின்பு அவன் சினந்தணிய இவன் உயிர் வாழ்கின்றான் இதனால் இங்கு என்ன பெறப்படுகின்றதென்றால் இவன் பொய் சொல்லக் கூடாது கண்டதைக் கண்டவாறே கூறவேண்டுமென்று கருதி உண்மையை உரைத்திருப்பானால் அவன் இவனால் கொலை யுண்டு இறந்துபட்டிருப்பான். அவ்வாறின்றி அவனை மறைவில் வைத்து, வரவில்லையென்று மறைத்துச் சொன்னமையால் அவன் சாவாதிருக்க வழியேற்பட்டு, இதனால் இருவருக்குமே நலன் உண்டாக வாய்ப்பு ஏற்படலாயிற்று. இவ்வண்மையைத்தான் அடிப்படையாகக்கொண்டு வள்ளுவர் பெருமான் இப் பொய்யாமை அறத்தைச் சுட்டுகின்றார். அம்மொழி,

“வாய்மை யெனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றும் தீமை இலாத சொல்லு.”

“பொய்மையும் வாய்மை இடத்த புரைதீர்ந் நன்மை பயக்கும் எனின்.”

என்று கூறுகின்றார். வாய்மை பென்றால் தீமைதராத சொல்லென்றும் புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்குமெனின் பொய்ம்மையும் வாய்மை இடத்த என்றும் உண்மையின் உண்மை இலக்கணத்தை உலகுக்குப் புதிய முறையில் வகுத்துக் காட்டினார். இவ்வாறே பலப்பல நீதி முறைகளையும் ஆய்ந்தோய்ந்து பார்த்துப் பொறுக்கியமைத்த பெருமை திருவள்ளுவனார்க்கே தனியுரிமையாகும்.

இதனானே இவர் காலத்திருந்த புலவர் ஒருவர் இவர் பெருமையை உணர்ந்து,

“புலவர் திருவள்ளுவரன்றிப் பூமேல்
சிலவர் புலவரெனச் செப்பல்—நிலவு
பிறங்கொளிமா லைக்கும் பெயர்மலை மற்றும்
கறங்கொளிமா லைக்கும் பெயர்.”

எனக்கூறி உண்மையை உணர்த்துவாராயினார். தற்காலத்திருந்து அண்மையில் மறைந்த பாரதியாரும்,

“வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக் கேதந்து
வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு.”

என்று தமிழ்நாட்டின் ஏற்றத்தை வள்ளுவரோடடைவுபடுத்தி வள்ளுவர் தமிழ்நாட்டுக்குமட்டும் உரியரல்லர், கடல்கடந்து செல்லும் எந்நாட்டுக்கும் ஞாயிறு தோற்றும் நாட்டுக்கெல்லாம் உரியரென்றும் நிலைநாட்டுவாராயினார்.

இத்தகைய செயற்கரிய செய்த திருவினரான திருவள்ளுவர் சென்னையைச் சார்ந்த மயிலாப்பூரில் வாழ்ந்திருந்ததாகப் பண்டுதொட்டு வழங்கிவரும் உண்மையாகும். இவர் திருநாளை நினைவுநாளாக உலகமெங்கும் கொண்டாடி மகிழவேண்டிவது கடமைகளுள் ஒன்று. அவ்வாறிருந்தும் இதனைப் பன்னெடுங்காலம் நம் தமிழ்நாடுகூடக் கொண்டாட வாய்ப்பற்று இழந்திருந்தது. இவர் மேல்நாடுகளான அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து முதலிய நாடுகளில் தோன்றியிருப்பாரானால் இவர் பெயரால் எத்தனைக் கலைக் கூடங்கள், மாடங்கள், கோயில்கள் எழுப்பப்பட்டு இலகும். நன்றியறிபாத் தமிழகம் இவர் பெருமையுணர இத்துணைக்காலம் முதிர்ந்தது. இப்போதுதான் விழிப்புணர்ச்சி யேற்பட்டுள்ளது போலும்!

பல அறிஞர்களின் முயற்சியால் இவ்வாண்டு மயிலாப்பூரில் திருவள்ளுவர் திருக்கோவிலில் 23-5-53 முதல் 6-நாட்கள் வரை மிகச் சிறப்புற நிகழ்ந்தது போற்றத் தக்க ஒன்றாகும். இந்நாட்கள் பொன்னாட்களாகப் போற்ற வேண்டிய நன்னாட்களாகும். இதில் பல பேரறிஞர்கள் கலந்துகொண்டு வள்ளுவர்

பெருமையை, அவர் நூலின் தனிச் சிறப்பையெடுத்து விளக்கி விரிவுரை நிகழ்த்தினர்.

இனி, ஆண்டுகள் தோறும் தவறாது இத்திருநாளை வைகாசித் திங்களில்வரும் பனை(அனுட)நன்னூலில் சிறப்புடன் கொண்டாடுமாறு தமிழக மாந்தர்களையும், கழகங்களையும், நூல்நிலையங்களையும், பள்ளிகளையும், பிற பொது நிலையங்களையும் வேண்டுகின்றோம். வள்ளுவர் ஒருநாட்டுக்கோ ஒருதேசத்துக்கோ அன்றிச் சமயத்துக்கோ சாதிக்கோ உரியவரல்லர். எல்லா நாட்டுக்கும் பொதுவானவர். ஆதலால் இதில் சமயமோ சாதியோ பிற வேறுபாடோ உள்நுழைய இடனில்லை. எனவே ஒருமித்த கருத்தினராய் இவ்விழாவைக் கொண்டாட வேண்டுமென தமிழ் மாந்தர்களின் கடமையாகும்.

இவ்விழாவை அரசினரும் ஏற்றுக்கொண்டு, இத்திருநாட்டுக்கு விடுமுறை நாளொதுக்கி விடுமுறை நல்கும்படி சென்னைமாநில அரசியலாசிரியர் வேண்டுகின்றோம். எத்தனையோ விழாக்களுக்கெல்லாம் விடுமுறைகள் இருக்கின்றன. அவை யெல்லாம் தமிழகமாந்தர்க்குரிய விழாக்களெனக் கூறுதற்கில்லை. அவ்விழாக்களைக் குறிக்கும் பெயர்களே தமிழல்லாத வேற்றுச் சொல்லாக இருப்பது இதற்குச் சான்றுதருகின்றன. தமிழர்விழாவில் 'தைப்பொங்கல்' ஒன்றே ஏற்றதாக இருக்கின்றது. பிறவிழாக்கள் குடிபுகுந்தனவேயாம். ஆகவே, இவ்விழா தமிழினம் தலைநிமிர்ந்து நிற்க வீறுதரும் நல்விழா; இவ்விழா தமிழகமெங்கணும் மூலமூடுக்குகளிலெல்லாம் கொண்டாடுதல்வேண்டும். அக்கொண்டாட்டத்திற்கு அரசியலாசிரியர்களைகண்ணாக உதவுதல் இன்றியமையாதது. ஆதலால் அரசியலாரும் இவ்விழாவிற்குப் பங்கெடுத்துக்கொண்டு ஆவனபுரிந்து ஒன்றே குலனும் ஒருவனேதேவனும் என்னும் இன்னுரைக்கு இலக்காக இலகும் செந்நாப் போதார் திருமுறையை, உலகியல் ஒழுக்கநூலை, அரசியற் சட்ட ஆழியை, பொருள்வளங்காட்டும் அருள்வழியை, இன்பந்தரும் இயற்கைக் கருவூலத்தை எங்கும் பரப்பி நாட்டுப்பண்பையும் தமிழர்நாகரிகத்தையும் வீரத்தையும் மானத்தையும் அறிவையும் ஆக்கத்தையும் ஊக்கத்தையும் உலகினர் உணர் உணர்த்தி ஒருமைப்பாடு காண ஒல்லும்வகை கடனற்ற ஒருப்பட்டுதலுமாவேண்டுகின்றோம்.

‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’

வாழ்க திருவள்ளுவர்! வளர்க திருக்குறள்!

—ஆசிரியர்.

வள்ளுவர் வகுத்த அரசியல்

[திரு. கே. ஸ்கேதீசன். குடியேற்றம்]

அவனி எங்கணும் அரசியல் வானத்தே குழப்பமெனும் தருமேகஞ்சூழ்ந்து மக்கள் உளமெல்லாம் அரசியலைப் பற்றிச் சிந்தனை செய்துகொண்டு இருக்கும் அமைதி சூலைந்துள்ள இந்த நேரத்தில் நாம் வள்ளுவர் வகுத்த அரசியலை ஆராய முற்படுவோம்.

வள்ளுவர் நாம் வாழ்கின்ற இந்த நாட்டிற்கு மட்டும் அரசியலை வகுக்கவில்லை. உலகிற்காக யாவரும் வரவேற்கக் கூடிய அளவில், எந்தக் காலத்திலும் பொருந்தக் கூடிய அரசியல் முறையை வகுத்துள்ள பெருமை பெருந்தகை வள்ளுவனார்க்கே உரியது. இன்று அரசியலைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போதெல்லாம் சமதர்மக் கொள்கைகள்—பொதுவுடைமைக் கொள்கைகள் என்பன போன்றவற்றைச் சொல்லி வருகின்றனர். இதை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே வள்ளுவர் வகுத்த அரசியலில் காணுகின்றோம். வள்ளுவர் அரசியல் குறள் ஏட்டைப் புரட்டுவோம். புதுவாழ்வு என்னும் மணம் கமழ்வது கண்கூடு.

வள்ளுவர், முடியாட்சியைப் பற்றித்தானே கூறுகிறார். குடியாட்சியைப்பற்றிக் கூறவில்லையே என்ற ஐயம் சிலருக்கு எழலாம். சிந்தித்துப் பார்த்தால் அவர் கூறுகின்ற முடியரசியலிலே குடியரசைத்தான் காணுகின்றோம். வள்ளுவர் கூறுகின்ற முடியரசை வரலாற்றோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் பொழுது “I am answerable only to God” அதாவது கடவுளுக்குத்தான் பதில் சொல்வேன் என்று கூறி மக்களை மதிக்காமல் அரசாண்ட இங்கிலாந்து முதலாம் சார்லசைப்போலல்ல; மக்கள் கூறிய தண்டனையைப் பெற்று அரசாண்ட தமிழ்நாட்டு மன்னன் பொற்கைப்பாண்டியனைப்போல. மக்களைக் கொடுமைப் படுத்திய பிரான்ஸ் நாட்டு லூயி போலல்ல; குற்றம் செய்தவன் தன் மக்களை இருந்தும் தேர்க்காலில் இட்டுக் கொன்ற நம் பண்டைய அரசன் மனுநீதிச் சோழனைப்போல. விசாரணையின்றி மக்களைச் சிறையிலே அடைத்து மனிதவேட்டை ஆடிய ரஷ்யநாட்டு ஜார் ஆட்சியைப்போலல்ல; தான் செய்தது தவறு என்று கண்ணகியாள் அறிந்த அக்கணமே உயிர் நீத்த ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் ஆட்சியைப்போல அரசாளவேண்டுமென்று தான் வள்ளுவர் வகுத்த அரசியல் கூறுகிறது.

“வானம் பொய்ப்பினும், தன் நாட்டிலுள்ள உயிர்களுக்கு எக்காரணம் பற்றியேனும் துன்பம் நேர்ந்தாலும் செங்கோலரசன் பேரச்சம் கொள்ளுகிறான். ஆதலின் குடிகளைத் திறம்படக் காக்கும் தொழிலை மேற்கொண்டும் கொடுங்கோலாட்சி நேராதிருத்தலைப்பற்றி மிகவும் அஞ்சி அஞ்சி வாழ வேண்டியிருத்தலின், அவர் தம் நற்குடியில் பிறத்தல் துன்பமே மிக்கது; இன்பமே சிறிதும் இல்லாதது என்று சேரன் செங்குட்டுவன் சாத்தனருக்குக் கூறி வருந்தியதாகச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. என்னே அரசாட்சியின் அருமை! இத்தகைய அருமையான குடியரசின் தன்மைகளடங்கிய முடியரசைப் பற்றித் தான் வள்ளுவர் வலியுறுத்துகிறார். மேலும் மக்கள் நன்மைகளையும், ஆட்சி நடத்துவோரின் நல்லியல்புகளையும், மற்ற அரசியல் துறைகளையும், பொருளாதார நிலைகளையும் அனுபவ ஆராய்ச்சியால் ஆய்ந்து பார்த்து வகுத்துள்ள வள்ளுவனார் அரசியல் முறையிலே முதலில் ஓர் சிறந்த நாட்டின் இலக்கணத்தைக் காணுகின்றோம்.

‘பிணியின்மை செல்வம் விளைவு இன்பம் ஏமம்
அணியென்ப நாட்டிற்கு இவ்வைந்த’

என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறபோது பிணியற்ற மக்களையும், செல்வம், விளைபொருள் வளம், இன்பவாழ்வு, நல்ல பாதுகாவல் உடைய அழகிய நாட்டையும் காணுகின்றோம். இத்தகைய நாட்டின் ஆட்சி முறையினைக் கூறவந்த வள்ளுவனார்,

‘குடி புறங்காத்து ஒம்பிக் குற்றம் கடிதல்
வடுவன்று வேந்தன் தொழில்.’

குடிகளைப் பிறர் வருத்தாமல் காத்துத் தானும் வருத்தாமல் காப்பாற்றி, அவர்களுடைய குற்றங்களைத் தக்க தண்டனையால் ஒழித்தல் அரசனுடைய தொழிலாகும் என்று கூறியுள்ளார். மேலும் கூறும் பொழுது,

‘வேலன்று வென்றி தருவது மன்னவன்
கோல் அதுஉம் கோடா தெனின்.’

அரசியலுக்கு வெற்றியைத்தருவது செங்கோன்மை தானே தவிர ஆயுதங்களல்ல என்று கூறி மேலும் தொடருகிறார்.

‘கடு மொழியும் கையிகந்த தண்டமும் வேந்தன்
அடு முரண் தேய்க்கும் அரம்.’

கடுமையான சொற்களும் முறைகடந்த தண்டனைகளும் ஆள்வோரின் வலிமையை வீழ்த்தும் என்கிறார். இத்தகைய அரசியலில் அடக்குமுறை இருக்காது. அன்புதான் குடிகொண்

டிருக்கும் என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை ஏன் அவ்வாறு அவர் குறிப்பிடுகின்றார் என்றால், அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும் அடக்குமுறையாலும் வன்சொல்லினாலும் நடத்தப்படுகின்ற ஆட்சியினால் மக்களின்நிலை, அவர்கள் படுகின்ற துன்பத்தினால் ஏற்படுகின்ற அழுகை, அதன் விளைவான கண்ணீர் எவ்வாறு மாறும் என்று, மக்கள் சிந்தும் கண்ணீரை ஒரு குழுவும் எரிமலை என வள்ளுவர் நினைத்தார் போலும்! ஆகவேதான்,

‘அல்லற்பட்டு ஆற்றது அழுத கண்ணீரன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை.’

என்பதை நினைவிற்குக்கொண்டு வருகின்றார். ‘அல்லல் படுகின்ற மக்கள் தங்களால் பொறுக்க முடியாத துன்பத்தினால் அழுது வடிக்கின்ற கண்ணீர், முறைதவறி நடக்கிற ஆட்சிமுறையை எதிர்க்கும் படையாக மாறிவிடும் என்பதைத் தெளிவாக்குகிறார். சரித்திரம் காட்டும் பிரெஞ்சுப்புரட்சி நமக்கு இதை நினைவுறுத்துகிறதல்லவா? இதனை அரசியலில் ஈடுபடுவோர் உணரவேண்டும் என்று வள்ளுவர் வகுத்த அரசியலில் குறிப்பிடுகிறார். அப்படி உணரப்பட்டு ஒரு அரசியல் நடக்குமேயானால் உறுபசியும், ஒவாப்பினியும் இருக்க முடியாது; செறுபகை தலைகாட்ட முடியாது; இரந்து முயிர்வாழ வேண்டிய நிலைமை இருக்கவே முடியாது என்று வள்ளுவர் மேலும் குறிப்பிடுகின்றார். இஃதோடு நிற்கவில்லை. நாட்டையாளும் தலைவருக்கு உதவியாம் நல்லமைச்சுக் குறித்து கூறுகிறார் கேளுங்கள்.

‘பழுது எண்ணும் மந்திரியின் பக்கத்துள் தெவ்வோர்
எழுபது கோடி உறும்.’

தவறான வழியை எண்ணிக் கூறுகின்ற மந்திரி இருப்பதைவிட எழுபது கோடி பகைவர் இருந்தாலும் நன்மையே பயக்கும் என்று கூறி அடுத்து நாட்டின் புகழ் பரவ வாயில்களாகவுள்ள தூதுவர் இலக்கணம் கூற வந்த வள்ளுவர்,

‘அன்பு அறிவு ஆராய்ந்த சொல்வன்மை தூதுரைப்பார்க்கு
இன்றி யமையாத மூன்று.’

என்று வரையறுக்கின்றார். இத்தகைய நல்ல பண்புகள் அரசியல் தூதுவர்களுக்கும் மந்திரிகளுக்கும் மிகமிகத் தேவை என்று வள்ளுவர் மேலும் விரும்புகின்றார்.

இவ்வாறு வள்ளுவர் வகுக்கும் அரசியல் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றினால் மக்கள் பகுததுண்டு பல்லுயிர் ஒம்பும் பண்பு உண்டாகும். சாதிமத வேறுபாடற்ற பொதுநிலை என்னும்

பூஞ்சோலையில் செல்வவளம் பல பூத்துக் காய்த்துக் குலுங்கும். இதைத்தான் மனோன்மனியம் தீட்டிய பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை,

‘வள்ளுவர்செய் திருக்குறளை மறுவற நன்குணர்ந்தோர்கள்
உள்ளுவரோ மனுவாதி ஒரு குலத்துக்கு ஒருநீதி’’

என மிக மிக அழகாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதுமட்டுமல்ல, வள்ளுவர் வகுக்கும் அரசியலால் ஒரு நாடு, தள்ளா விளையுளும், தக்காரும், தாழ்விலாச் செல்வரும் சேர்ந்து பொன்னாடெனத் திகழும். பொருள் குவிந்து நாட்டின் கலைச்செல்வம், கைத் தொழில், வாணிபம் முதலியன வளர்ந்து—நாடு சிறந்து மக்கள் நல்வாழ்வு வாழ்வார்கள்.

இத்தகைய வள்ளுவர் வகுக்கும் அரசியல் ஆட்சியை நம் நாடு—ஏன் உலகமே என்று காணுகிறதோ அன்றுதான் ஆற்றல் அறிவு ஆண்மை அழகின்ப ஊற்றாகக் காற்றுங் கடலுங் கதிரும்போல் வாழ்வு ஓங்கி மக்கள் வாழ்க்கை மறுமலர்ச்சி யடைந்து மகிழ்ச்சியோடு குறைவற்று வாழ்வார்கள். இந்தப் பொன்னாள் எந்நாள் வருமோ அந்நாள் தான் செந்தமிழ்ச் செல்வி ஏற்றம்பெறும் நன்னாளாகும்.

மலைக்காட்சி

உலகிற் காணப்பெறும் பருப்பொருள்களில் மலை உயர்ச்சி யுடையது. இதை, ஐவகை நிலத்தில் முதன்மையாக வகுத் தனர் தொல்காப்பியனார். அதன் இயற்கைவளம் மக்கள் மனத்தை ஈர்ப்பது; பண்படுத்துவது. இவ்வியற்கைப் பண்பைக் கூர்த்தறிந்தே எல்லாவற்றினும் கலந்து நின்று பிரித்தறிதற்கிய லாத இறைவினை மலையிடைவைத்து வழிபட்டனர்போலும் நந் தமிழ்மாந்தர். அதன்கண் அருவி நீரோட்டமும் மாவும் பலா வும் வாழையும் தெங்கும் சூழடுத்தோங்கி நிற்கும் தோற்றமும் நம் கட்புலனுக்குப் பெருவிருந்தாக இலகுறுவதாகும். இக் காட்சியில் ஈடுபட்ட திருஞானசம்பந்தர்,

‘பக்கம் வாழைப் பாய்கனியோடு பலவின்தேன்
கொக்கின் கோட்டுப் பைங்கனி தூங்கும் குற்றாலம்’

என்றருளினார். என்னே மலையின் மாண்பு!

—செல்லார்க்கிழார்.

பட்டினப்பாலையிலோர் படியெடுப்பு

[திரு. ப. இராமலிங்கன்]

எவ்வுயிருமின்புற்று வாழற்கே செம்பொருளருளிய இவ்
உலகு பற்பல பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. பிறிதோர் பகுதி
யும் பல்வேறு வளங்களைப் பெற்றுள்ளது. வழங்கிடும் மொழி
கள் பல. மக்கள்தம் நிலையும் இயற்கையமைப்பிற்கிணங்க மாறு
பாடாய் நிற்கும். அதனாற்றான் அவ்வந்தப் பிரிவுகளில் வதியு
மாந்தரின் பழக்க வழக்க இயல்புகள் ஒத்தும் இசைந்தும் மாறு
பட்டும் வேறுகியும் இருக்கக் காண்கின்றோம். ஏன்? இயற்கை
யின் ஆணை-விதி. அஃதெங்ஙனம்?

வையக வாழ்வு சீருடன் நடையுற கொடுத்துக்கொள்ளல்,
அளித்து அடைதல் என்ற முறையில் அஃதமையப்பெற்றாலன்றி
கூட்டுறவுவாழ்வு மன்பதையில் காணுதல் முயற்கொம்பே.
இன்னணம் ஒருவர் பிறரை நத்தி வாழ்தலிலே நல்லுறவு ஏற்
படவே செய்யும். அன்னணம் ஏற்பட்டாற்றான் பார்மீது
ஒப்புரவு, ஒருமைப்பாடு ஆய அன்புநெறி தவழும். இயற்கைத்
தாய் கருணைமேலீட்டால் தம் செய்கட்கு அமைப்பு மாற்றம்,
வளமாற்றம், மொழிமாற்றம் அருளி வேற்றுமையிலும் ஒற்று
மையைப் பிணித்து விடுகின்றாளே! என்னே அன்னையின்
மாட்சி!!

மண்திணி கிடக்கையாம் இஞ்ஞாலமிசைவாழ் மக்களினங்
கள் யாவரும் நல்வாழ்வு, நிறைவாழ்வு, ஏதம்,-பேதம்,-இன்மை,
இல்-இன்பவாழ்வு எய்துவான்வேண்டி அவ்வப்பகுதியின்கண்
இயற்கைத்தாய்தான் கொட்டிவைத்து விடுகின்றாளே நற்றுணை
புரிந்து அதற்கான ஆக்கமளிக்கும் வளங்களையும் செல்வங்
களையும் அங்கு வாழ்மக்கள் அவ்வளங்கள் செல்வங்களையும்,
வாய்த்த வாய்ப்பையும், சூழலையும், கருவிற்புருவாய்த் தாம்
பெற்ற அறிவுத்திறன், ஆற்றல் யாவையும் ஒருசேரப் பயன்
படுத்திச் சலியா உழைப்பாலும், முயற்சியாலும் உழைத்
துழைத்து அவ்வுழைப்பில் வியர்வைசொட்டி, வேண்டுமாயின்
கண்ணீர்விட்டுச் செந்நீர்பாய்ச்சியும் வாழ்க்கையை ஓரிரைப்
பூங்காவாக்குதல் அவரவர்தம் பிறவிக்கடமையாகு மென்பது
ஒருதலை.

ஆகவே, இந்நிலையில் மன்பதை வாழ்வு இயற்கையோடியையந்த
ஓய்தலின்றிய ஓர் உயிர்ப் போராட்டமாகுமன்றோ! எவ்வெக்

குழுவினர் தளரா முயற்சியுடன் தன்னோடு போராடுகின்றனரோ அவ்வக் குழுவினர்க்கே இயற்கைத்தாய் தன் வளமெனும் செல்வப் பேழையைத் திறந்து காட்டிவிடுகின்றாள். அம்முனைப் புடைத் தன் சேய்கட்குத்தான் நிறைவாழ்வைக் கொட்டிக் கொடுத்தும், அங்கண் மாஞால வாழ்வு ஓரிற்பபுரிப் பயணம் என்ற முரசொலி முழக்கிவாழ அருள்செய்து விடுகின்றாள். அளிக்கப்பட்ட வளங்களைச் சலியா உழைப்பால் பயன்படுத்தா மக்களினத்திற்கு, அவ்வன்னை, வளமளிக்காது, நிறைவு எய்த முடியாது, இன்பந்துய்க்க விடாது, தொலையாத் தொல்லைக் குழியில் தள்ளிவிடுகின்றாள். துன்பமெனும் ஆழக்கேணியில் கால் தவறி விழுந்த அந்த உழைப்பால் நல்வாழ்வெய்தா மன்பதைப்பதர்கள், பொய்க்குழியில் வீழ் வேழமாங்குப் பரிதவித்து, ஆற்றலுமானமுமழிந்து, மதியுங் கதியுமிழந்து, உயிரவிந்து, வாழ்க்கை ஓர் தொலையாத் தொல்லையின் கற்றை; ஏமாற்ற மாடுகள் துரத்துங்காடு; வறுமைப்புவி பாயுமடவி; மீளாத் துன்பபுரிபயணம் என நைந்துநைந்து அழிந்தொழிந்து போகின்றனரே இவர்கள் இயற்கையைப் பழித்தென்? உழைப்பால் பெறப்படுதற்கு இறைவனை நிந்திப்பதென்கொலோ?

மற்று, இக்குவலயமதனில் ஓர் பகுதியின்கண் வானோரையும் வெள்ளிப் பனிவரைகளைப் படைத்து, முகிலைத்தடுத்து முட்டில் வளமல்கி அழகுசெய்து வளங்கொழித்து வாழ்வளிக்கும் சிற்றாறு, பேராறுகளை உண்டாக்கி விடுகின்றாள். மலையின் கண் மலிந்துகிடக்கும் செல்வங்களைச் செப்புதற் கெளிதாமோ? பிறிதோர் பகுதியின்கண்ணையும் அடர்காடுகளை அளித்து மேகத்தை ஈர்த்து மாரிபொழிவித்துப் பூங்காவாக்கி எழில் கொலுவிருக்கச் செய்யா நிற்கின்றாள். மற்றுமோர் பகுதியில் மாபெருங்கடல்களைப் படைத்து மட்டிலாச் செல்வங்களை அளிக்கின்றாள். கடல்படு செல்வத்திற்குமுண்டோ அளவுகோல். கடலின் நன்முத்து, கடல்மீன், கடற்கண் மிதக்கும் கலங்கள் அளிக்கும் பல்வேறு நாடுகளின் கூட்டுறவு இவைகளின் மாண்பினை என்னென்பது? இனியுமோர் பகுதியின்கண் கனிகளில் சுடரும் பொன்னும், ஒளிரும் மணியும், மிளிரும் கரியும், இரும்பும் கொட்டிவைத்துக் கைத்தொழில் வளர்ச்சிக்குப் பல்லாண்டுபாடி, இன்ப வாழ்விற்கு ஆக்கமளிக்கின்றாள். பாலைபின் கண்ணும் சோலை உளதே. ஆக முருகு உறை தேன் பாயும் குறிஞ்சியின் குன்றாவளமும், முல்லையின் முழுச் செழிப்பும், மருதநில மாண்புறுவளமையும், நெய்தலின் நிகரில் கொழுமையும் செழுமையும், அவ்வன்னை யளித்தனவன்றோ! மற்று,

“முருகனுறை குறிஞ்சித்தேன் முல்லை பாய
முல்லை நிலத் தயிர் பால் நெய் மருதத்தோங்க
மருத நிலக் கொழும்பாகு நெய்தற்றேங்க”

என்ற குமரகுருபரர் தம் பாவோவியம், இயற்கையின் வளத்தை எழுதிக் காட்டாநிற்கும்.

இனி, மானில வாழ்வினை இன்புறச் செய்ய மக்கள்தம் கடமையாது? அவரவர் உழைப்பின் உயர்வால் இயற்கையன்னை அளித்த வளங்களைப் பாங்குறப் பண்படுத்தி யாவரும் பகிர்ந்து பயனுற, கூட்டுறவு வாழ்க்கை, ஏற்றத்தாழ்வற்ற கரவில் வாழ்க்கை, சுரண்டல், சுரண்டப்படுதலின்றிய—அடிமையில்—ஆனந்த—வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்வதுதான், இறைவன் திருவருள்பெற்ற இயற்கையோடியைந்த வாழ்வாகும் என்பது ஒருகலை. உடல் உரமும், உள்ளத்திறனும், பெற்ற யாவரும் உழைப்பில் களிப்பெய்தி உவந்து உழைத்தாலன்றி மன்பதை வாழ்வு எங்ஙனம் மலரும்? எங்ஙனம் ஒளிரும்? மணக்கும்?

நிற்க, பிறவியிலேயே கூன், குருடு, செவிடுபட்டும் இடையில் நோய்வாய்ப்பட்டும் இறுதியில் வளமையும் இளமையும் மாறி, வயது முதிர்ந்து, நரை திரை வாத குரோதமடைந்து, தண்டு கிழமாகித் திக்கற்றுத் தவிப்போர் யாவரையும் போற்றிப் பேணுதற்கும், குறைவில் வாழ்வு வாழச் செய்தற்கும், உழைக்க உடலுறுதியும், மூளைத்திறனும் உள்ளோர் அமைக்கும் கூட்டுறவுவாழ்க்கை முறையில், வழிவகை யமைப்பது அன்றோ, நல்வாழ்வும் மேன்மையும் மேதினியில் பொங்க நல்லாசை வைத்துள்ளோரது உயிர்க்கடமையாகும். பிறவிப் பயனுய்ப் பெறுவது இஃதன்றி வேறொன்றுமுளதோ? அவனி எங்கணும் தோன்றி மறைந்த உத்தமர்—மனித சமூகத்தில் வான்கருணை காட்டி, நன்னெறியுங்காட்டி, பூவுலகு வாழ்வதனைப் பொய்யென்று புகன்றிடாது, வாய்த்த பிறவியை மதித்துப் போற்றி, அன்பும் அறமும்—பண்பும் பயனுமாகப் பெற்று வாழ்ந்து, மண்ணை விண்ணுக்கின-அம்மாந்தருக்குள் நடமாடின தேவர்கள்—காட்டியவழி—அன்புவழி, அருள்வழி என்பது வெள்ளிடைமலை.

இன்னணம் இயற்கையோடியைந்த வான்கலந்த இன்ப வாழ்வு கண்டு, பூவுலகினுக்கோர் முன்மாதிரியாக, எடுத்துக் காட்டாக, வாழ்வாங்கு இசைபட வாழ்ந்து, ஒழுக்கம் ஒன்றினையே உயிரினுமோம்பி, வாழ்ந்த மானிலப்பகுதி யாது? மக்கள் யாவர்? யாதாயிருக்கமுடியும் நம் தெய்வத் தமிழ் நாடன்றி? நம் பண்புக் கடலாடிவாழ்ந்த நந்தம் தமிழ் மக்களே

யன்றி அத்தகு மாண்புறு வாழ்வை வாழ்ந்தவர் எவர்கொலோ? இன்னணம் வாழ்ந்த வாழ்விற்குச் சான்றுகள் ஆயிரமாயிரம் கொட்டிக்காட்ட முடியுமே! தமிழ்ப் பண்டை நூல்கள் எனும் தொலைநோக்கிவாயிலான், நோக்கும் திறமையுள்ள நுண்மாண் நுழைபுலமுடையோர் எவரும் கண்டு அறிய ஒல்லுமே.

இனி 'வசையில் புகழ்' எய்தித் தழுவு செந்தமிழ்ப் பரிசில் வாணர் பொன்பத்தோடாறு நூறுயிரம் பெறப் பண்டு பாடிய பட்டினப்பாலையில் நுழைவோம். அறமோம்பி, மறங்காத்து வசையின்றிய இல்வாழ்வில் ஈடிலின்பந் துய்த்துக் குணமெனுங் குன்றேறிநின்று வாழ்ந்தானே அன்று வானோரும் அவாவிப் புகழ், மறத்தமிழன். அவன் பேரின்பப் பெருவாழ்வின் ஒருபடியெடுப்போம், அப் பட்டினப்பாலையாம் உயிர்ச்சான்றின் கண்ணிருந்து.

‘.....வயங்கு வெண்மீன்

திசைதிரிந்து தெற்கேகினும்

தற்பாடிய தளிஉணவின்

புள்தேம்பப் புயல்மாறி

வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யா

மலைத்தலைய கடற் காவிரி

புனல் பரந்துபொன் கொழிக்கும்

விளைவாறு வியன்கழனிச்

கார்க் கரும்பின் கமழாலைக்

.....

கோள் தெங்கின் குலைவாழைக்

காய்க் கழுகின் கமழ்மஞ்சள்’

(பட்டினப்: க-௧௪)

ஆயவை நிறைந்து, மலிந்து, இயற்கையன்னை கொஞ்சிக் கொலுவிருந்தாள், எந்தையார் வாழ்ந்திட்ட இமையோர் புகழ் இன்பத் தமிழகத்தில்! ‘தமிழக மடந்தைக்கு எழில் ஒழுகும் சீராரும் வதனமெனத் திகழ்ந்தது’ காவிரிப்பூம்பட்டினம். அதன்கண்,

‘அகனகர் வியன் முற்றத்து

சுடர் நுதல் மடநோக்கின்

நேரிழை மகளிர் உணங்குணைக் கவரும்

கோழி யெறிந்த கொடுங்காற் கணங்குழை

பொற்காற் புதல்வர் புரவியின் றுருட்டும்

முக்கால் சிறுதேர் முன்வழி’

(பட்டினப்: ௨0-௩)

விலக்குமாம். நேரிழைமகளிர் உணக்கவர்ந்த கோழியை எறிந்த கணங்குழை, புதல்வர் உருட்டும் சிறுதேர் விலக்குமள

விற்குப் பெண்டிர் பொன்னணிபொலிய வாழ்ந்தார்களே !
என்ன நிறைவாழ்வு, பெருமித வாழ்வு நந்தம் பண்டைத் தமிழ்
மக்கள் வாழ்ந்திட்ட வான்கலந்த இன்பவாழ்வு. மேலும்,

‘விலங்குபகை யல்லது கலங்கு பகையறியாக்

கொழும்பல் குடி செழும்பாக் கங்கள்’

நிறைந்து கிடந்தனவாம். அன்று, அஞ்சாமை யளித்து ஆணை
செலுத்தினுணை அவனியின்கண்ணே முதன் முதலாகக்
காடழித்து, நாடுகண்டு, செங்கோலோச்சி, ஒலியந்தீட்டி, காவிய
மெழுதி, கலைவளர்த்துக் கலைக்கோயில்களைக் காணுமிடமெங்
கும் காட்சி யளிக்கச் செய்து. ஆயின் இன்று தாழ்ந்ததே தனக்
கிங்கு நிகரில்லாத தமிழன் வாழ்வு! வீழ்ந்ததே வீரஞ்
செறிந்த அவன் கலைவாழ்வு !! அஞ்சி அஞ்சி, அணுவணுவாக
அழிகின்றானே !!! ஏக்கமனம் பிய்த்துத் தின்கின்றதே !!!!
ஏ! தமிழனே! உனது பண்டைவீரம் உணைவிட்டு மீளாவிடை
பெற்றுவிட்டதுபோலும்! வயிற்றுக்கவலையே வாழ்க்கைக் கவலை
யாக மாறிவிட்டதே! கலைக்கவலை என்கே பிறக்கும் !! பசிக்
கவலை உள்ளத்தையே கருவறுக்கின்றதே !!! பண்பைப்பற்றி
உள்ளவும் ஒண்ணுமோ? அன்று தமிழகத்தின்கண் வாழ்ந்த
மக்கள்,

‘புகழ் நிலைய மொழிவளர

அறநிலைய அகனட்டிற்

சோறுவாக்கிய கொழுங்கஞ்சி

ஆறுபோலப் பரந்தொழுகி

ஏறுபொரச் சேருகி

தேரோடத்துகள் கெழுமி

நீரூடிய களிறு போல

வேறுபட்டவினை யோவத்து

வெண்கோயில் மாகுட்டு’ம்

(பட்டினப்: சஉ-௫0)

வாழ்க்கைகொண்டு அறமோம்பி, புகழினை எய்தக் கற்றோர்க்
கற்றோர்க்கும், அற்றோர்க்கும் அகனட்டில் ஆக்கிய சோற்றின்
கொழுங்கஞ்சி, ஆறுபோலப் பரந்து ஒழுகிற்றமே. ஏறுகள்
ஒன்றோடொன்று பொரச் சேருகின்றும் அன்று. ஆயின்
இற்றை ஞான்று கரத்தகத்துக் கல்லுடன் உண்டிவிடுதிகளின்
முன்னுள எச்சில்தொட்டிகள்முன் பொருந்தி ‘உண்டொழி
மிச்சிலும் உகுத்தநீரும் உண்ண, தண்டாவேட்கையின் ஒட்டிய
வயிறுடன், அவையே கதியென நாவுலர நாடிவரும் நாயுடன்
பொரச், தமிழன் கனிந்த அவன் தவக்கனிகள் நிற்கின்றனரே.
உன்ன உன்ன உள்ளமுருகுதே. புலவரது கடும்பசி கண்டாங்கு,

பாண்பசிப் பகைஞனாகி தம்மூர்க்கருங்கொல்லனை 'வேல்வடித்தி' என்று பெற்று வேற்கொண்டு வறுமைப்புலியினது கொடுவாயினின்று காத்தருளப்பிறந்த அந்த மறத்தமிழன்—தோயன் மாறன் தன் புரட்சிலுலி மங்கிவிட்டதுவோ !

மற்று, அற்றை ஞான்று,

‘பாடலோர்த்தம் நாடகம் நயந்தும்

வெண்ணிலவின் பயன் துய்த்தும்’

(பட்டினப்: ககங்-ச)

வாழ்ந்தது தமிழகம். இற்றை ஞான்று மறத்தமிழனது வழித் தோன்றல்கள் கிண்ணிப் பிச்சைக்கு, உண்டு கொழுத்து உயிரிரக்கம் ஒருசிறிதுமின்றிய கன்னெஞ்சர்தம் தாழிட்ட தலைக்கடையில் அவர்கள் வழங்கும் கஞ்சிக்குக், கையது கொண்டு மெய்யதுபொத்தி, ‘அம்மா பசி ! அப்பா பசி !!’ என்ற உயிரைப்பிடுங்கும் வேதனைக் குரலெழுப்பிக் காலிறுகநின்று நடைப்பிணமாகின்றனரே !

இனியன்று செல்வங்கள் யாவும் காவாது பண்டமாற்றப் பட்டு, இன்மை என்றநிலை இல்லாமையான் கொடுப்பாரும், கொள்வாருமின்றி மக்கள் தம்வாழ்வில் பொருள் யாவர்க்கும் வழங்கப்பெற றிருந்ததென்பது மலையிலக்காம். அந்நிலையினின்று சறுக்கி வீழ்ந்தது இன்று ஏற்றத் தாழ்வெனுஞ் செறி கடலில் தமிழன் வாழ்வு. அன்று,

‘வான் முகந்தரீர் மலைப் பொழியவும்

மலைப் பொழிந்த ரீர் கடற்பரப்பவும்

மாரி பெய்யும் பருவம்போல

நீரினின்ற நிலத் தேற்றவும்

நிலத்தினின்று நீர் பரப்பவும்

அளந் தறியாப் பலபண்டம்

வரம் பறியாமை வந்தீண்டி’

(பட்டினப்: க௨௬-௩௨)

நிறைந்து, ‘செல்வம் எத்தனையுண்டோ புவிமீது அத்தனையும் படைத்து’ வாழ்ந்தது எந்தையார் வாழ்ந்திட்ட இந்நாடு. இன்றோ மனிதன் அணுவணுவாக அழிய அளவிட்டுப் போதாப் படி அளக்கப்பட்டதே ! என்ன அவலநிலை !

இனி,

‘மழை தோயும் உயர் மாடத்துச்

சேவடி செறி குறங்கின்

பாசிழை பகட்டல்குல்

துசுடைத் துகிர்மேனி

மயிலியல் மாளுக்கின்

கிளிமழலை மென் சாயலோர்

.....

குழலகல, யாழ் முரல

முழவதிர, முர சியம்ப

விழ வரூப்'

(பட்டினப்: கசடு-டுஅ)

பேரின்பப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்தனரே, நம் பொன்னுடுபெற்ற
'இந்திரர் சொல் கண்ணகி' வழிவந்த பண்டைமகளிர். மழை
தோயு முயர்மாடத்து மச்சவாழ்வு வாழ்ந்தமக்கள் குச்சவீடு
மற்று, குந்த நிழலற்றுப் பட்டினத்து வீதிகளில் சுற்றியலைகின்
றனரே 'தூசடையணிந்த' துகிர்மேனி மங்கையர்கள்—பட்டுப்
பட்டாடைக் கட்டிக் கிழித்திட்டப் பாவையர்கள்—வாழ்ந்த
தமிழகத்தின்கண்ணே இன்று கட்டக் கையகலக் கந்தையுமின்றி,
கையதுகொண்டு மெய்யது பொத்திக் கலங்கித் தவித்துக்
கேட்பாரற்றுப் பாழ்பட்ட சத்திரஞ் சாவடிகளில் செத்துக்
கிடக்கின்றனரே ஏழைத் தாய்மார்கள்.

அன்றோர் கண்ணகிக்கு ஒரு கோயிலெழுப்பப், பரிகசித்
துப் பகைத்தவனைப் பொருது, பகைவென்று, அவன் நாண,
அவன் நாடு தலைகுனிய அவன் வன்முடியிலேயே இமயத்து
ஓர் கல்லினைச் சுமந்துவரச்செய்து, அக் கற்புத்தெய்வத்திற்கு
உருவத்தையமைத்துக் கோயிற் சமைத்தானே, அறத்திற்கும்,
மறத்திற்கும், புகழிற்குமே வாய்ந்த கருணைமறவன் சேரன்
செங்குட்டுவன்! வீழ்ந்ததே பாண்டியன் செங்கோல்!! ஒழிந்து
பட்டதே அவன்றன் அரண்மனைவாழ்வு, ஒரு மறக்கற்பு கண்
ணகியின் கண்ணீர்க்கு!!! இன்று எண்ணிலடங்காக் கண்ணகிகள்
தவிக்கின்றனரே பகைத்தோர் பழிக்க! ஏ நீதிதேவதையே!
நீ எங்குற்றாய்? கண்ணகியோடு நீயுமழிந்தனையோ? மற்று
இதற்குத் தீர்ப்பளிப்பதார்? ஆம்! ஆம்!! அன்றே கொல்
வான் மனிதன்—நின்றே கொல்லும் மக்கள் மறவெழுச்சிக்கு
உறுதுணை செய்யும் உயிர்க்கருணைத் தெய்வம்.

அந்தோ! எத்துணைநாள் ஏங்கிக்கிடப்பது ஏழைமக்கள்.
இங்குப் புகழ்நிலைஇய, மொழிவளர, அறநிலைஇய அகனட்டில்
ஆக்கிய சோற்றுக்கஞ்சி வெள்ளமாங்குப் போக, அதன்கண்
எருதுகள் நடமாட, வீதிகள் சேருகின்றோமே அன்று. இன்று
நிலவும் அவலநிலைக்கு—கதியற்றநிலைக்குக் கஞ்சித்தொட்டிகள்
சான்றாக இருக்கின்றனவே. ஆங்கே அணிவகுத்து ஏங்கிய
முகத்தினராய் ஆழ்ந்த கண்களுடன், உடலுளதோ என ஐயப்
படுமளவிற்குப் பசியால் ஒட்டியவயிறு, சாறுபிழிந்த கருப்பஞ்
சக்கைபோன்ற, நடக்கும்—என்புக்—கூடுகள், இத்தகு அவல

நிலைக்கு வழியுமுளதோ என அல்லும் பகலும் அனவரதமும்
நினைந்து நினைந்து உருகும் நல்லோர்மனத்தை நடுங்கவைத்து
உள்ளத்தை நோகவைக்கின்றதே!

ஏ! மன்பதையே! இந்த வாழப்பிறந்தும் வகையற்றுத்
தவிக்கும் உம் மினத்திற்கு வாழ்வுதானிலையோ? தாழ்வுதானா
என்றென்றும்? இதுதான் முன்னை வினையோ! விதியின் விபரீ
தப் பேய்வினையாட்டோ? உற்ற விதிக்கும் மூண்ட முன்
வினைக்கும் மாற்றுக்காண மறவேந்தர் மரபினிலுதித்த மறத்தமிழ்
முனே உன்கையில் அறப்போர் எனும் சம்மட்டி யில்லையா?
எடு விதியின்தலையை சுக்கல் நூறுக்க. ஏ எழுத்தாளனே!
எடு உன் எழுதுகோலை. தீட்டுக அறப்புரட்சி மெருகிட்டு.
எழுட்டும் எண்டிசையும் புரட்சித்தீ, மக்கள் ஒன்று; மாநிலம்
யாவர்க்கும் பொது. வாழ்க்கை வளங்களனைத்தும் எவர்க்குஞ்
பொதுநிலை என அதிரட்டும், மண்ணும் விண்ணும் எழுச்சிக்கனல்
எங்கணும் வாட்டட்டும். கருகி ஒழியட்டும் ஏற்றத் தாழ்வுப்
பிடைபிடித்த உலுத்த இந்தச் சமுதாயம். அமைக பொது
வாழ்வு. பொங்கட்டும் நல்வாழ்வு—புதுவாழ்வு. நீங்கட்டும்
நிலமிசையினின்றே இல்லை என்ற கொடுமை. எடுத்திடுவீர்
அறப்புரட்சிவாளை—கொடுமதியோர் குலைநடுங்கவே!

இனி பகுப்போம் யாவர்க்கும் அன்று பட்டினப்பாலை
பாடிய புலவனாரைக் கண்டு, இன்றும் அங்ஙனே நம் இயற்கை
யன்னை கொழிக்கும்.

‘வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்

குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்

தென்கடல் முத்தும் குடகடல் துகிரும்

கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்

ஈழத் துணவும் காழகத் தாக்கமும்’ (பட்டினப்: கஅஎ-கக)

ஆய அனைத்தையும் உன்னிப்பார் அன்று,

‘பெரும் பாழ் செய்தும் அமையான்

மலையகழ்க் குவனே, கடல் தூர்க்குவனே

வான்வீழ்க் குவனே, வளிமாற்றுவனே’ (பட்டினப்: உஎ௦-உ)

என அச்சுறுத்தி,

‘வடவர் வாடக் குடவர் கூம்பப்

(பகைவர்) திறல் கெடச் சீறி’யும்

(பட்டினப்: உஎ௧-எ)

மறத்திற்கும் அறத்திற்கும் துணைபுரிந்து வாழ்ந்தானே பண்
டைய மறத்தமிழன். அந்த வான்கலந்தஇன்பவாழ்வைச் சமைப்
போம்; வாழ்வோம்; நலமாய் வாழ்ந்திடுவோம்.

இலங்கை சுற்றினேன்

[செல்வி C. தேவி, M. Sc. நாகர்கோவில்]

வகுத்தான் வகுத்த வகையால், கொடுமையாளக் குடியிருப்புடையோள் எனினும் இமயம் கண்ட சேரலனும், இலக்கியம் கண்ட இளங்கோவும் தோன்றிய சேரநாட்டின் செந்தமிழ்ச் செழுமலரெனும் இச்சிறுமியின் உள்ளத்து இலக்கியச் சிந்தனைகள் சில சிதறலேனும் அரும்பி முகிழ்த்த நாட்கள் பல. சங்கத்து இருப்பிலே இருந்தும், கற்போர் நினைவிலே நடந்தும் வளர்ந்த கன்னித்தமிழ், நிலங்கடந்து, நெடுங்கடல் தாண்டிப் பல்வேறு நாட்டினரால் பாராட்டிப் போற்றப்படும் எனும் இன்றோரன்ன நல்லுரைகள் என் தமிழாசிரியை வழிச் செவி மடுத்தாள்ளேன். ஆகலின், அருந்தமிழ்ச் செல்வியை அலைகடல் சென்றேனும் கண்டு அளவளாவும் பேரவா என் உள்ளத்துப் பன்னாள் சுடர்விட்டு இலங்கியது.

‘இலக்கணமும், இலக்கியமும் வரம்பு கண்டோன்’ எனும் பரஞ்சோதியாரின் திருவிளையாடற் சொற்றொடரால், தமிழ் வள்ளல் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் வாடாத் தமிழ்மலை புனைந்த பெரியார் ஆறுமுக நாவலரின் வரலாற்றினை, இந்நாள் வாழும், தமிழ்மறை கண்ட தவப்பெருஞ்செல்வர் திரு. சுத்தானந்த பாரதியார் வரைந்து வெளியிட்ட தமிழ்நூல் ஒன்றினை என் இலங்கைத்தோழி சில பாண்டுகளின் முன்னர் மன மூவப்ப எனக்களித்தாள். வரம்பு கண்ட இலக்கியப்பண்ணைகளின் வரலாற்றினை செந்தமிழ்ச்சோலையிடைச் செம்மலர் கொய்யும் என்னை யார் என்று அறிய விழைதல் வேண்டுவ தொன்றன்றோ?

“யாழால் எழுந்த யாழ்ப்பாணத்தின் தமிழே யாழிசை போல் இனிமையானது” எனும் அந்நூற் சொற்றொடர் தனித் தமிழ் உள்ளத்தினை இழுத்தமை வியப்பன்று. ‘யாழிடைப் பிறவா இசையே என்கோ’ எனச் சோழநாட்டுக் கோவலன் வாயினில் உதித்த இளங்கோவின் இன்கலைஒவியத்தினுக்கு ‘யாழ்’ கட்கின்னாதாகலின் அதனிடைப் பிறவாத இசையே என்பேனா என்ற அடியார்க்கு நல்லார் உரையினை அறிவேனேயன்றி, யாழினும் இனிய தமிழ்மகள் களிநடம் புரியும் கற்பக நாட்டினைக் கண்டனளல்லள். அருகிலே அமையும் எழிலுடை இலங்கை நாட்டின் கன்னித்தமிழ் மொழியினைக் கண்டு, ஆண்டு

நிலவும் அருமை பெருமைகளையும் பொருந்தவுணரும் பெற்றியினளாய் தனித்தமிழ் மணம்பூண்ட என் தோழியும், யானும் தமிழ்ப்பணியினுக்கு அன்னையெனும் சென்னையினின்றும் வானவூர்தி இவரந்து, வேலையில் இலங்கை என்னும் துலங்கு நகரைப் பற்றிய உளக்காட்சிகள் விரையப் பறந்து சென்றோம். சிறிது போழ்தில் என் முன்னால் வானவூர்தியில் வீற்றிருந்த பெண்மணி பொருத்தியின் மடியில் மடிந்துகிடந்த—“யான் கண்ட இவ்வகை” எனப் பெயரிய தமிழ்தூல் என் இலக்கியக் கண்களை இழுத்தலும், ‘நறுந்தமிழ் நங்காய்! நல்காய் அதனை’ என்றலும், அவ்வம்மையாரின் பெருந்தகைமையால் சில பக்கங்களை விரைவினிற் புரட்டினேன். அதிலும் பேராசிரியர் மு. வரதராசனார் வரைந்த தூல் எனில் என் தமிழ் வேட்கைக்கு அளவும் உண்டுகொல்?

“இந்த வேறுபாட்டைக் கண்ட நம்நாட்டுத் தமிழ்மக்கள் யாழ்ப்பாணத் தமிழை இலக்கணத்தமிழ் என்றும், தூய தமிழ் என்றும் புகழத் தொடங்கிவிட்டார்கள். விளங்காத மொழியை உயர்ந்த மொழி என்பதும், எளிதில் விளங்காத பேச்சை அருமையான பேச்சு என்பதும், விளங்காத உரைநடையைச் சிறந்த தமிழ்நடை என்பதும்.....நமக்கு வழக்கந்தானே!” எனும் சொற்றொடர்கள் கல்லாப் புல்லர்க்கு நல்லோர் சொன்ன பொருள் எனப் போகாது, இலங்கையில் வழங்கும் தமிழைப்பற்றிய என் பழைய நினைவுகளைச் சிறிதளவு மாற்றும் வழி கண்டேன். அப்பொருள் எவர்வாய்க் கேட்டினும் மெய்ப் பொருள் கண்டு, கேட்டு உணரும் வாய்ப்பினை விரைவினில் நல்குவாயாக என இறைவனை வேண்டலும், அருகே அமைந்த விழியாலே மொழி பேசும் எழிலாள் எனும் என் தோழி “இருந்தனை காண்டி, அருந்தமிழ் அரசி!” என வேறொன்று கூறுவாள் போல, அழைத்தலும் ‘இரத்மலானை’ என்ற இடத்து விமானம் இறங்கியது. யாங்கள் இருவேழும் ஆங்கிலேயரின் நாகரிகக்கடல் தோய்ந்த கொழும்புப் பட்டினத்தைப் பல்வேறு கோணங்களினின்றும் சுற்றிப் பார்த்தோம். தமிழ்நாட்டகத் திருந்து பெரும் புலவர்களை வரவழைத்துச் சொல்லின் செல்வத் தேன் அருந்தும் நீர்மையராய், வெள்ளவத்தைச் சைவமங்கையர் கழகத்தையும், அருள் வள்ளலின் நினைவுச்சின்னமெனும் விவேகானந்த கழகத்தையும், தமிழ்வேட்கையுற்ற எங்கள் நினைவிலே குறித்துக்கொண்டோம். எனினும் என் தோழி பெருவிருப்பொடு என்னை “நறுமலர்க் கோதாய், நாம் கண்ட கனவென்ன? இங்குத் தங்குதலினும், யாழினும் இனியார் வாழும் பெரும் பகுதியினர் எங்குளர் என அறிவோம்,” என வினவ,

புகைவண்டி ஏறி மறுநாட்காலை எழிலுறு யாழ்நகரை யண்மினோம். தென்னாட்டுத் தமிழ்த்தென்றல் வந்தது காணாய்! என்ற அந்நல்லாளின் பொன்னுரை என்னைச் சிலப்பதிகார உலகினுக்கு இழுத்தமை கண்டேன்.

காரைக்குடி, திருச்சிராப்பள்ளி போன்ற பெரும்பகுதிகளும் யாழ்ப்பாணத்தை ஒத்த மேடு பள்ளமில்லாத் தரை நிலமாம். எனினும், புவாரும் சோலை இருமருங்கும் நிலவி, குயில்கள் புரிந்து இசைபாடும் காவிரியன்னையினை யாழ்நகரில் யாண்டும் யான் கண்டிலேன். ஆறு இல்லா ஊருக்கு அழகு பாழ் எனில், யாழ்நகர் யாற்றழகு தோயாத ஒன்றன்றோ!

‘கொக்குவில்’ எனப் பெயரிய சிற்றூர் யாழ்நகரினின்றும் நான்கு கல் தொலைவிலுள்ளது. எங்கள் இருவேழும் வரவினை எதிர்நோக்கியிருந்த அருந்ததி எனும் பெருந்திருவினாளை, அடைதற்பொருட்டு ஊர்தி (Bus) ஏறினோம். சிறிது போழ்தினில் வண்ணூர் பண்ணை என்ற பகுதியை அடையவே, வயதுசான்ற தமிழ் அன்னை எனத்தகும் ஒரு முதுமையின் சின்னம் அவ்வூர்தியில் ஏறுதல் கண்டேன். போதிய இடம் இலாது போகவே அருகே அமர்ந்த என் தோழியை நோக்கி, அவ்வம்மையார் பொறுமையற்றவராய் “அரக்கி இரு” என்றார். என்னலும் முல்லையின் முறுநகை பொத்தவளாகலானும், இளமை தோயும் பொன்னழகு பொலிவுற்றவள் ஆகலானும், மயக்குற்றவள் போல, தோழி மறுமொழி கூறலாயினள். “அம்மா!” என்னை அரக்கி எனும் அளவு என்ன தீயதன்மையைக் கண்டுகொண்டனை? தமிழ் தவழும் பெண்பாலாரிடையும் அரக்கிய ருளரோ? அத்தன்மைக்கு இவ்வுரையன்றி மற்று எவ்வுரையும் சான்று பகராதே.....இவ்வாறு தண்ணிலவு கண்ட தாமரைஎன்ன உளமும் உயிரும் தளர்ந்து தோன்றினாள். ஆனால், அயலே அமைந்த என்பால் புதியதோர் புன்முறுவல் தோன்றியமை கண்ட அச் சிறுமகள்—‘தகைசான்ற தோழி! புதுமை எதுவும் கண்டனையோ? என வினவுழி, வாடின மலர் மறுமணம் பெற்றுப் புதுமை உற்றவண்ணம், செவிசாய்க்கவே, ‘நன்று என் தோழி! நறுந்தமிழ் நங்காய்! ‘அரக்கி’ என அப் பெருமகள் அறையினும், ஈண்டு நீ அரக்கியும் அல்லை; அங்ஙனம் நினைத்த நீயும் தவறில்லை; அவ்வண்ணம் அறைந்த அருந்தமிழ் அன்னையும் தவறில்ள்; காலச்செல்வனே பெருந்தவறுடையன்! காலம் என்பது கறங்குபோற் சுழன்று, மேலது கீழா, கீழது மேலா மாறிடும் தோற்றம் என்பது மற்றதனை—‘அருக்கு’ எனும் அழகிய சொல் மருவுதல்பெற்று அரக்கி என்றாயிற்று. அருக்கி வினையெச்சமேல் சிறிது தள்ளி இருக்க என்பதே அதன்

பொருள் என யான் சொல்லாராய்ச்சி உலகினுக்கு இழுத்துச் செல்லலும் அவளகத்துப் பொருள்பொதிந்த புதியதோர் முறுவல் பூத்தது. ‘சொல்லுலகிற் புதுமை புனைய விழைந் தனையோ?’ என்றாள். யான் பெருமிதம் கொண்டேன்..... நந்தாவிற்கோழியின் நன்மனை நண்ணினேன். நறுந்தமிழ் நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்றென்ற நல்லுரை மெய்யுரை யன்றோ என்றமை என் நினைவிலே நின்றது.

“அம்மா வணக்கம்

வருக, வருக குருகிருபாசிதே

திருவடி தீண்டப்பெற்ற இச்சிறு குடில்

.....”

எனும் மனோன்மனையச் சொற்களினும் மாண்புற வரவேற்ற அருந்ததியை என்றும் மறத்தற்கியன்ற வொன்றன்று. விருந்து வந்தபோது என்னுறுமோ? என்று காணாதி விடுத்து ‘அறம்புகா இலங்கை மாநகர்’ எய்திய அருந்தவச்செல்வி வருந்தினளாம். அவ்விலக்கிய நினைவினுக்கு இலக்கியப் பண்பாயினள். அவளது தமிழ் இலக்கிய உலகம் சூழ்ந்த அறையொன்றினுள் நுழைந் தோம். இலக்கிய நூற்கள் பல கண்டேன். தமிழ்மணம் வீசியது. ஏறக்குறைய ஆறு திங்கள்வரை யாழ்ப்பாணத்தும் அதனைச் சுற்றிய இடங்களிலும் சென்று, ஆங்கு வதியும் மக்களுடன் சொல்லாடிப்பழகும் வாய்ப்புப் பெற்றமைக்கு அருந்ததி அம்மை யாருக்கு என்றும் பல்லாண்டு கூறும் பான்மையேம். அறிவொளிசான்ற அறிவுடை நங்காய்! ‘நந்தாவில்’ என்பது எவ்வளவு தூய்மையான சொல்! ‘நந்தா விளக்கே நாமிசைப்பாவாய்’ என்பது இலக்கியமன்றோ? செவ்விய கற்பின் திறனைச் செப்பும் பெற்றிமேற்கொண்டு தோன்றிய சொற்றொடர்களில் நின்றபெயர் பொலிகின்றமை—‘வடமீன் புரையும் கற்பு போன்றவற்றில் மிளிர்தல் காணாய்! வளர்எழில் தோகாய்’ என்னலும் அத் திருமகள் விடுத்த இன்னுரைகள் பொன்னுரைகள் எனத் ததும்பி என்பால் வழிந்தன.

“தங்களது தனித்தமிழ்ப்பற்றும் இலக்கியச்செறிவும் மெச்சுதற்குரியன. ஆனால், இத்தகைய தனித்தமிழ்ப்பற்று எங்கள் நாட்டு நல்லாரிடம் மிகுதியாக இன்மையாலன்றோ— ‘சைவசமயக் கொள்கைகளை (ஆசமங்களை) வடமொழியிலே எழுதினர். ‘உபோற்காதம்’ ‘பிரகாசிகை’ ‘சூசகம்’ போன்று தலைப்புக் கொடுக்கவும், ‘பிரசங்கம்’ ‘உபந்நியாசம்’ செய்யவும் ‘சபாநாயகரா’க இருக்கவும் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் தலைப்பட்டனர். ‘பிரகடன பத்திரம்’ வெளியிட்டனர்,” என மறைமுகமாக

அண்மையில் வெளியான ‘மறைமலையடிகள்’ எனும் நூலகத்து ‘புலவர் அரசு’ அவர்கள் வரையவும் நேர்ந்தது எனத் தளர்ந்த குரலில் வெளிப்போந்த தொடர்களிலமைந்த ‘தமிழ்ச் சான்றோர்கள்’ யார்? என்றறியும் விருப்பு மேற்கொண்டோளாய் என் தோழி செல்வி அருகே நிலவிய நூலொன்றினை எடுத்துச் சில பக்கங்களைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தாள். சிறிது போழ்தில் முன்செல்வம் இல்லாதார் பெற்ற பொருள் கண்டு பேருவகை மீதுர்வதுபோல மகிழ்வுடன் என்னண்டை வந்து, கையகத்து நிலவிய நூலின் சில சொற்களையும் சொற்றொடர்கள் சிலவற்றையும் காட்டினாள். ‘ஆம்’ அது ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பித்த பெரிய புராணம். இலக்கணமும், இலக்கியமும் வரம்பு கண்டவர் எனச் சிலரார் புகழ்ப்பெற்ற அப்பெரியாரிடம் தனித்தமிழ்ப் பற்று நிலவாமை எண்ணி மருண்டேன். என்னையோவெனில், மேற்கிளந்த அந்நூலில் உபோற்காதம், சூசனம்போன்ற பிற மொழிச் சொற்கள் மிளிர்ந்தமையால் என்க. தமிழ்மொழியின் விதியினை எண்ணி வருந்தினேன். நாவலர் அவர்களின் திரு விளையாடல் வசனம்.....ஆங்காங்கே அவர் விடுத்த வரைவுகள் எனுமவைகளைக் கண்ணுற்றேன். பரஞ்சோதியார் கூட வருந்தும் அளவு வடமொழிச் சொற்களை அள்ளி இறைத் திருக்கிறார் தமிழ்மொழியின் நாவலர் பெருமான்! கடல்கடந்த இந்நல்லவரின் உள்ளத்துத் தூய்மை கலந்த செம்மொழிப்பற்று அரும்பாது போயது பெருங்குறையாகும். நாவலரின் தமிழ் வரைவுகளைப் புரிந்துகொடற்கு வடமொழி அறிவும் இன்றி யுமையாதது எனின், அன்றார் பணி தமிழ்ப்பணியன்றன்றோ? அவரது கடிதமொன்றில்—‘இலேககர் வேதனம்’ என்ற தொடர் காணப்படுகிறது. இதன் பொருளைத் தெரிந்துகொள்ள எந்தத் தமிழ்நூலும் உதவாது என்னில் அப்பெரியாரின் மொழிப்பற்று தமிழ்ப்பற்றுமன்று. கலப்பில்லாத தமிழ் மொழியைச் செவ்விய இலக்கிய இலக்கணத் துணைகொண்டு வளர்ப்பது மேன்மை என அறிஞர் கூறக்கேட்டுளேன். மணிப் பிரவாள நடை வரைந்த சிலராலன்றோ,

‘அன்றியும் தமிழ்நூற்களவிலே அவற்றுள்

ஒன்றே யாயினும் தனித்தமிழ் முண்டோ?

அன்றியு மைந்தெழுத் தாலொரு பாடையென்

றறையவே நாணுவர் அறிவுடை யோரே’

என இலக்கணக் கொத்தாசிரியரும், Even Tamil, however, does not show a single work or poem that is not in someway influenced by Ariyan Culture என Dravidian literature வரைந்த திரு K. A. நீலகண்ட சாத்திரியாரும்

தமிழ்மொழியினுக்குப் பழிமலை சூட்ட விழையலாயினர் என்பேனாயின், இலக்கிய உலகு சிறுமியைப் பொறுத்தருளும்.

‘கல்வியின் வரம்பு கண்டோன் கடவுள்மாக் கலைகள் எல்லாம் வல்லவன்’ என்னில் நற்றமிழ் புனையவல்லவன் என்றாகுதல் இயலாத தொன்றன்றோ? நாவலர் எனும் நீர்மைய ராதல் வேறு. பொற்றமிழ் பொதுளிய புலமையவன் என்பது வேறு. இத்தன்மையால் ‘சைவம் எனும் பயிர்வளர்க்கும் எழிலிபோல்வான்’ என்றழைத்த மகாவித்வான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை—‘தமிழ் வளர்க்கும் எழிலி’ என்று வரையாது விடுத்தமை மேற்கூறிய மொழிப்பற்றினை எண்ணியே போலும்!

வசன நடை கைவந்த வள்ளலார் பரிதிமாற் கலைஞன் என்பதினும் உரைநடை வரைந்த உயரியர் என்னல் சிறப்புடைத்து. என்னையோவெனின் —“ஸ்தலங்களை—ஜீர்னோத் தாரணம் செய்தற்கும் நித்திய பூசை முதலிய இல்லாத ஸ்தலங்களிலே நித்தியபூசை நடத்துவதற்கும்.....” இவைகள் நாவலரின் கைவண்ணம்.

“கார்கொண்ட கரடதட கயமுகவ அங்குசக்

கரராச திருமங்களம்.

கருணேச நல்லேங் கைலாச புரிவாச

கவினேறு கணரா சனே”

இது அவர்வாய் வண்ணம்.

விசனிக்கிறேன்—பத்தினி—பகிரங்கப்படுத்த—சங்கீதம்—பரஸ்திரி கூட்டம்—சைவதூஷண பரிகாரம்—விசேஷம்—பிரார்த்தனை—அபிஷேகம்—உபதேசம் எனும் இத்தகை வடமொழிச் சொற்களுக்கு ஒல்லும்வாயெல்லாம் முயன்றால் செல்லும் வாயெல்லாம் செந்தமிழ்ச் சொற்கள் வழிமறித்து எதிர்கொள்ளாவோ?.....

மறுநாள் மாலேவேளை ஈழத்துணவு என்று பட்டினப்பாலை பகருதல் அறிவேமாதலின் யாழ்ப்பாணத் துறைமுகமும், கடற்கரையும் காண உள்ளக்கமலம் விரும்பினாளாதலானும், பொழுது போக்கிற்காக நடந்தோம். “மிச்சம் தூரம் உண்டு இங்கிருந்து—ஆகையால் கெதியாக நடக்கவேண்டும்” என்றாள் அருந்ததி. அச் சொற்கள் என்செவி புகாமுன் ‘அன்னாய் இவள் ஒருத்தி சொற்றது காண்’ என என் கலைத்தோழியை நோக்கினேன். மிச்சம்—கெதி எனும் இருசொற்களும் யாழ் நகரில் வேறு பொருளில் வழங்குகின்றன. “மிச்சில் மிசைவான் புலம்” “எச்சத்தாற் காணப்படும்” “கதியிழக்கினும் கட்டுரை இழக்கி

லேம்” இவை இலக்கிய உலகிடை மிளிர்வன. எஞ்சியது என்ற பொருள்படும் தன்மை மாறி, சால—தவ—உறு—மிசுதி என்ற பொருள் இச்சொற்கு நிலவுவதும் வியப்பே. கெதியும்—விரைத லாகுமேல் மொழியின் மாற்றந்தான் என்னே! வண்ணார்பண்ணை தாண்டிக் கடற்கரை யண்மினோம். எனது இலங்கைச் செலவினால் மேன்மேலும் இலக்கிய இன்பம் பெறுகின்றேன் என்ற பெரு விரும்பு எனக்கின்பமளித்தது. இலக்கிய உலகம் எனக்கறிவிக் காத சில என் இளமைத்தமிழ் உள்ளத்தினை இழுத்தமை கண் டேன். ‘அம்மா நீவிர் இருவீரும் வெற்றிலை பாவிக்கிறதாண்டா?’ என்றாள். என் தமிழ் அறிவு ஈண்டு உதவிபுரியவில்லை. ‘கான மயிலாடக்கண்டிருந்த வான்கோழி தானும் அதுவாகப்பா வித்து’—என்ற வெண்பாவில் பாவித்தல் என்றமையின் பொருள் பயன்படுத்துதல் அன்று என்றமை உணரலாம். அருந்ததியம் மையாரின் புதுமை சான்ற சொற்கள் சில தென்னாட்டிற்கே விருந்தாவன. சிறிது நடந்தோம். ‘பேந்து நாளைக்கும் வரலாமோ?’ வழியில் அழகிய வாசிகாலை அமைந்துளதறி வாயோ? என்றாள். பெயர்ந்து (பின்னர்) பேந்து என மருவியது போலும்! தமிழ்க்கருவூலம், நூல்நிலையம் என்பன அறிந்திருந்த மையான் வாசிகசாலையின் நுண்பொருள் உணர விழைந்தேன். வாசிகம்—செய்தி என்றே பொருள்படும். எனில் வாசிகசாலை யில் செய்தித்தாளன்றி வேறு யாதும் இலையோ?

மறுநாள் விரும்பியாங்கு நாவலர் வீதியிலமைந்த நூல்நிலைய மொன்றினை எய்தினேன். அந்நிலையப் பொறுப்பாளர் ‘குசேலர் சரிதம்’ எனும் சிறிய தமிழ்நூலினை அளிக்கவும், அதனுள் நுழைந்தேன். உண்டியும் உறையுளும், பெருக இன்மையால், வறுமைக்கு இலக்கியமாய், குசேலரின் மக்கள் நிலை நவிலப்படு கிறது. “சிறுவர்களுக்குச் சிதமணிப் பூணே பூண்” என்ற சொற்றொடரிலுள்ள சிதம் என்ற சொல்லினுக்கு, அந்நூலின் இறுதியில் வெண்மணி என்று பொருள் வரையப்பட்டிருந்தமை கண்டேன். வறுமையால் வாடிய மகார் வெண்மணியை அணிந் தார் என்றலினும், வறுமை பூண்டார் என்றல் சிறப்புடைத் தாகாதோ? ஆம் சிதம் வறுமை என்றும் பொருள்படும்..... என எண்ணமிட்டேன் எனினும் அறிவுடையார் ஆவதறி வார் ஆகலின் அன்னார்பார் என அறிய விழைந்தேனாய்ப் பொறு மையுடன் நோக்கினேன்—என்னால் நம்பமுடியவில்லை. தொல் காப்பியத்தைப் பதிப்பித்த கணேச ஐயர்....எனில் வேறு என் சொல்வது.

மற்றுமொரு முறை நோய்வாய்ப்பட்டார்வதியும் நிலையத்தி னுக்குச் செல்லும் வாய்ப்புப் பெற்றேன். ஒருத்தி மற்றவளை

நோக்கி என்ன வருத்தமோ என்றாள். வருத்தம் நோய் எனப் பொருள் பெறும் போலும்! பிணி, வருத்தம், எனும் இரு சொற்களும் வெவ்வேறு பொருள் குறிக்கின்றமை தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியல் விளங்கக்கூறும். இவ்வேற்றுமை இலங்கை நாட்டினை என்னோ நிலவாது போயது அறிகிலேன்.

“மூப்பே பிணியே வருத்தம் மென்மையோடு
யாப்புற வந்த இளிவரல் நான்கே”

(தொல். மெய்ப்பாட்டியல்: சு)

செந்தமிழ்ப்பற்று மேற்கொண்டு வெளிவரும் பத்திரிகைகள் சில உளவோ என வினவலுற்ற போழ்து ‘ஈழகேசரி, எனும் கிழமை வெளியீட்டைக்காணும் வாய்ப்புக் கிட்டியது! ‘கேசரி’ எனும் சொல் தமிழோ என்ற ஐயம் எழுந்தது. அதன்கீழ் ‘தாபகர்’ என்ற வடமொழிச்சொல் சுடர்விட்டு இலங்கியது. ‘நிறுவியவர்’ என்றால் வரும் இழுக்கு என்னை? சுருங்கக்கூறின் இலங்கையில் ‘செந்தமிழ்ச்செல்வி’ போன்ற வெளியீடுகள் ஒன்றேனும் இல்லை எனின் அறிஞர் வரதராசனார் வரைந்தமையில் மாசுளதோ? நற்றேன் ஒழுகும் நறுந்தமிழ்ப்பாடல் கேட்ட என் செவியும் வேட்ட என் மனமும் இன்புற்று எதையும் ஏற்கில வாயின. தண்ணமிழ்தம் போன்ற தமிழின் சுவையறிந்த யாங்கள் இலங்கையின் பல்வேறு பகுதிகளை அண்மி இலக்கியப் புதுமையிற்றோய விழைந்தோம்.

(தொடரும்)

திரு. ரா. க. சண்முகஞ் செட்டியார் பிரிவுகுறித்து இரங்கிய

கையறுநிலைப் பா

[நாஞ்சில், திரு. கா. கணபதி]

அஞ்சாத நெஞ்சரமும் அறிவின் கூர்வும்

அன்புநிறை தெள்ளமுத இன்ப நோக்கும்

எஞ்சாத புன்முறுவல் பொதிந்த பேச்சும்

எத்திசையும் அரசியலார் அழைப்பு வாய்ப்பும்

வஞ்சமற்ற வள்ளலவர் வாய்மை சான்ற

வாணிகத்தில் நிதிக்கணக்கில் திறமை மிக்க

செஞ்சொல்வல சண்முகனார் மறைந்த தேயம்

செந்தமிழ்நா டெனில்என்ன செய்கு வோமால்

கோசர்

[திரு. புலவர், கா. கோவிந்தன் எம். ஏ.]

“தன் ஆட்சிக்குக் கீழ்ப்படியாத, தன் அரசோடு ஒத்த பெருமைவாய்ந்த பேரரசுகளாம்” என மௌரியப் பேரரசன் அசோகனால் சிறப்பித்துக் கூறப்பெற்ற தென்னிந்திய அரச இனங்கள் நான்கனுள் சத்யபுத்ரர் என்னும் இனமும் ஒன்று. இச் சத்யபுத்ரரே கோசராவர் என்று வரலாற்று நூலாசிரியர் பலரும் கருதுவர்.¹ “நாலூர்க் கோசர் நன்மொழிபோல” எனவும்,² “வாய்மொழி நிலையு சேண்விளங்கு நல்லிசை வளங் கெழு கோசர்” எனவும்,³ கோசர் வாய்மொழி வழுவாதவர் என்று சங்கநூல்களிலும் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளமையால்போலும் அவர்கள் சத்யபுத்ரர் என அழைக்கப்படலாயினர்.

கோசர்க்குரிய நாடு துளுநாடு என்று பழந்தமிழ் இலக்கியம் பகருகிறது.⁴ மங்களுரை நடுவிடமாகக்கொண்ட, துளு மொழி வழங்கும் நாடே துளுநாடாம் என்றும், கேரளநாட்டிற்கும், துளுநாட்டிற்கும் எல்லையாகச் சந்திரகிரி அமைந்துளது என்றும், அந்நாடே அசோகனால் சத்யபுத்ரர் என அழைக்கப்பெற்ற கோசர் நாடாம் என்றும் வரலாற்று ஆசிரியர் பலரும் முடிவுசெய்வர்.⁵ கோசர், ‘கொங்கிளங் கோசர்’ (சிலம்பு : உரை பெறு கட்டுரை) என்றும் அழைக்கப்பெறுவதால், அவர்கள் ஆட்சி கொங்கர்நாட்டிலும் பரவியிருந்தது என்று கொள்ளலாம்; “கொங்குநாடு, மேல் கொங்கநாடும், குடகு மைசூர் பகுதிகளும் அடங்கிய கங்கதேசம்” என்பர் திரு. மு. ராகவையங்காரவர்கள்;⁶ “கோவை, தென்சேலம் மாவட்டங்களைக் கொண்ட நாடு” என்பர் பேராசிரியர் சிமித் அவர்கள்.⁷ “நான் மொழிக் கோசர் என்றும் இன்னோர் வழங்கப்பெறுவர்; நான் மொழி என்பதற்கு வேறுபொருள் உரைகாரரால் கூறப்படுவதாயினும், நாமக்கல் சாசனமொன்றால் (Ep. Rep. 11. 1906)

1. K. A. N. Sastri, Cholas : 28; V. A. Smith, Early History : 174.

2. குறுந் : 15. 3. அகம் : 205.

4. மெய்ம்மலி பெரும்பூட் செம்மற் கோசர்.....தோகைக்காவின் துளுநாடு—அகம் : 15.

5. K. A. N. Sastri, Cholas : 218; V. A. Smith, Early History : 396, 402.

6. சேரன் செங்குட்டுவன் : 110.

7. V. A. Smith, Early History : 112.

நாமோறிநாடு எனத் திரிந்து புதியதாக நாடொன்று அறியப்படுகின்றது; அதனால், பண்டு அந்நாடு இக் கோசராட்சிக் குரியதாக யிருந்ததோ என்று கருதக்கூடியதே¹ என்ற மு. இராகவையங்கார் கூற்றும் ஈண்டு நினைவுகூரற்பாலது.

இவ்வாறு, கோசர், விந்தியமலைக்குத் தெற்கே, மேற்குக் கடற்கரையை அடுத்து உள்ள துளுநாட்டினர் என்பது வரலாற்றுப் பேராசிரியர்களாலும், பழந்தமிழ் இலக்கியங்களாலும் உறுதி செய்யப்பட்டிருப்பவும், “நம் முன்னோர், வடநாட்டவரை வேறு வேறுகவே பிரித்து வழங்கினர்; வேங்கடத்தும்பர் மொழிபெயர் தேயம் என்பதை அவர்களேகூறி, ஆண்டு உறைந்தவரை வடுகர் என்றும், அதற்கு அப்பாற்பட்டவரை (விந்தமலைக்கு அப்பாற்பட்டவரை) வடவடுகர் (அக்கால மகத நாட்டினர்) என்றும் குறித்துள்ளனர்; கோசராவார் வடவடுகர் எனப்படுவர்; இவர் கிழக்கு வங்காளத்தைச் சேர்ந்தவராக லாம் என டாக்டர் கிருஷ்ணசாமி ஐயங்காரவர்கள் கருதுதல் பொருத்தமுடையதே ஆகும்²” என்று கூறுவர், திருவாளர் மா. இராசமாணிக்கம் பிள்ளையவர்கள்.

வடநாட்டவரை வேறு வேறுகவே பிரித்து வழங்கினர் நம் முன்னையோர் என்ற அவர் கூற்றை ஏற்றுக்கொள்வதாயின், தங்களுக்கு மிக மிகச் சேய்மைக்கண் உள்ள மோரியரை, அவர் இனப்பெயர் அறிந்து வழங்கிய புலவர்கள், மோரியரை நோக்கத் தமக்கு அண்மையில் வாழ்ந்த கோசரையும் அவர் இனப்பெயர் கொடுத்தே அழைத்திருத்தல் வேண்டும். ஆனால், அவர்களை, அவர்கள் இனப்பெயரால் அழைக்காது, தங்களுக்கு மிக அண்மையில், வடக்கே வாழும் தெலுங்கு கன்னடியரினும் அவர்கள் சேய்மைக்கண் வாழ்வதால், வடுகடர் என்றுமட்டும் அழைக்காது, வடவடுகர் என்று அழைத்தனர் என்று கொள்வது, வடநாட்டவரை வேறு வேறுகவே பிரித்து வழங்கினர் என்பதனோடு முரண்படுவதாம். விந்தமலைக்கு அப்பாற்பட்டாரை, வடவடுகர் என வழங்கினர் என்பதற்குச் சான்றாகக் காட்டும் புறநானூற்றுச் செய்யுளில்,³ அச்சொல் மேல்வரிக் கண், ‘தென்பரதவர்’ என வந்ததற்கு ஏற்ப, எதுகை நோக்கி ‘வடவடுகர்’ எனக் கூறப்பட்டுளதேயன்றி, திருவாளர் பிள்ளையவர்கள் கொள்ளும் கருத்தில் கூறப்பட்டிலது. மேலும், வடக்கிற்கும் வடக்கு என்று பொருள்படுமாறு ‘வடவடக்கு’ என்ற தொடர் ஆளப்படுதல் வழக்காறன்று.

1. சேரன் செங்குட்டுவன். 111.

2. சோழர் வரலாறு : 33, 34.

3. தென்பரதவர் மிடல்சாய வடவடுகர் வாளோட்டிய—புறம் : 378.

கோசர் கிழக்கு வங்காளத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று கூறுவர் திரு. பிள்ளையவர்கள், இஃது உண்மையாயின், அவர்கள் தமிழ்நாட்டில் நுழைய விரும்பினர் என்றால், அவர்கள் தமிழகத்தின் வடகிழக்கு வழியாகவே நுழைந்திருத்தல் வேண்டும்; ஆனால், அவர்கள் தமிழகத்தின் வடமேற்குவழியாக நுழைந்தனர் என்றே திரு. பிள்ளையவர்கள் கூறுகின்றார்கள்.¹ இம் முரண்பாட்டையும் அவர் நோக்கிலர்போலும்! விர்தியமலைக்குத் தெற்கே, சேரநாட்டின் வடஎல்லைக்கண் மேற்குக் கடற்கரையைச் சார்ந்த நாட்டினராக, வரலாற்று ஆசிரியர்களாலும், பழந்தமிழ்ப் புலவர்களாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கோசரை, விர்தியமலைக்கு வடக்கே துரத்தி, கிழக்கு வங்காளத்தில் வாழச் செய்தமையினாலேயே இத்தகைய முரண்பட்ட முடிவுகளை வெளியிடலாயினர் திரு. பிள்ளையவர்கள்.

மோரியர் தென்னாட்டின்மீது படையெடுத்து வந்தகாலே அவரோடு கோசர்படையும் வடுகர்படையும் இருந்தன எனவும், அப்படை மூன்றனுள் கோசர்படையே தமிழ்நாட்டினுள் முதற்கண் நுழைந்தது எனவும் கூறுவர் திரு. பிள்ளையவர்கள்.² திரு. வாளர் பிள்ளையவர்கள் கொள்கைப்படி, மோரியர் வடகோடியினர், கோசர் இடைப்பட்டவர் வடுகர் தெற்குத்திசைக்கண் உள்ளவர் என்பது முடிபாம்; அஃதாவது, தமிழகத்தின் வடஎல்லையை ஒட்டி முதற்கண் வடுகரும், அவரை அடுத்து வடவடுகராகிய கோசரும், அவருக்கும் அப்பால் மோரியரும் வாழ்ந்தனர் என்பதாம். இஃது உண்மையாயின், இம்மூவரும் தமிழகத்தின்மீது படையெடுக்கின்றனர் என்றால், தமிழ்நாட்டினுள் முதற்கண் படையெடு நுழைவோர், தமிழகத்திற்கு அண்மையில், தமிழக எல்லைக்கண் இருக்கும் வடுகராக இருத்தல்வேண்டுமே ஒழிய, அவரைக் கடந்து, அவர்க்கும் அப்பால், அவருக்கும் வடக்கில் வாழ்வோராகிய கோசராக இருத்தல் இயலாது; அது போர்முறையும் ஆகாது; ஆனால், தமிழ்நாட்டினுள் முதற்கண் நுழைந்தபடை கோசர்படையே என்று கூறுகிறார் திரு. பிள்ளையவர்கள். இஃது எவ்வாறு பொருந்துமோ அறியோம். மோரியர் தென்னாட்டுப் படையெடுப்பை உரைக்கும் சங்க இலக்கியங்கள், அப்படையெடுப்பில் தூசிப் படையாகச் சென்றது வடுகர்படையே என்று குறிப்பிடுகின்றனவேயன்றி, கோசர்படையைக் குறிப்பிடவில்லை,³ என்பதையும் நினைவு கூர்ந்து நோக்குக.

1. 2. சோழர் வரலாறு : 35.

3. முரண்மிகு வடுகர் மூன்றனுள், மோரியர் தென்திசை மாதிரும் மூன்னிய வரற்கு.

துளுநாட்டைத் தமக்குத் தாய்நாடாகக் கொண்டு வாழ்ந்த கோசர், காலம் செல்லச் செல்ல, தாயகத்தின் நீங்கி-கிழக்கு நோக்கிச் சென்று வாழத் தொடங்கினர் என்பதற்கான சான்றுகள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன; ஆதனெழினி என்பானுக்குரிய செல்லுர்க்குக் கிழக்கேயுள்ள நியமம் என்ற ஊர் கோசர்க்கு உரியது என்ற செய்தி அகநானூற்றுச் செய்யுட்களால் அறியப்படுகிறது.¹

“அவர் (கோசர்) இடம் நெய்தலஞ்செறு எனச் சில அடிகள் குறிக்கின்றன” என்று கூறி, அதற்கு ஆதாரமாக, “கோசர் இளங்கள் கமழும் நெய்தலஞ் செறுவின் வளங்கெழு நன்னாடு”² என்ற செய்யுளைக் காட்டுவர் திரு. பிள்ளையவர்கள்.³ வயல்களில் நெய்தல் மலர்ந்திருக்கும் காட்சிகள் பல சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன; “செறுவில் கள்நாறு நெய்தல்” (குறுந் : 296); “செறுவில் பூக்கும் நின்னூர் நெய்தல்” (குறுந் : 309). கரந்தைக் கொடி விளைந்த வயல் “கரந்தையஞ்செறு” (அகம் : 226) என அழைக்கப்படுவதுபோல், நெய்தல் மலர்ந்த வயல் “நெய்தலஞ்செறு” என அழைக்கப்படுதல் சங்க இலக்கியமரபு. ஆதலின், கோசர் இளங்கள் கமழும் நெய்தலம் செறுவின் வளங்கெழு நன்னாடு” என்ற அப்பகுதி, “புதிய தேன் மணக்கும் நெய்தல் மலர்கள் மலர்ந்த அழகிய வயல்களையுடைய கோசர் நாடு” எனப் பொருள்படுமே ஒழிய, “நெய்தலஞ்செறு என்ற பெயரால் ஒரு இடம் உளது; அது கோசர்க்குரியது” என்று பொருள்கொள்ள இடந்தராது.

“வாட்டாறு என்ற ஊரையும், செல்லூர் என்பதனையும் ஆண்ட எழினி ஆதன் என்பவனைக் கோசர் எதிர்த்தனர்; அவன், செல்லுர்க்குக் கிழக்கே கோசரோடு போரிட்டு வேல் மார்பில் தைக்கப்பெற்று இறந்தான்” என்று கூறி, அதற்கு ஆதாரமாக,

“அருந்திறற் கடவுள் செல்லுர்க் குணஅது

பெருங்கடல் முழக்கிற்குகி, யாணர்

இரும்பிடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தா

கடுங்கண் கோசர் நியமம்.”

—அகம் : 90.

“கடலாடு மகளிர் கொய்த ஞாழலும்

கழனி உழவர் குற்ற குவளையும்

கடிமிளைப் புறவிற்பூத்த முல்லையொடு

பல்லிளங் கோசர் கண்ணி யயரும்

மல்லல் யாணர்ச் செல்லிக் கோமான்

எறிவிடத் துலையாச் செறிபுரை வெள்வேல்

ஆதனெழினி அருநிறத் தழுத்திய

பெருங் களிற்று எவ்வம் போல.”

—அகம் : 216.

என்ற அகநானூற்றுச் செய்யுட்களைக் காட்டுகின்றார் திரு. பிள்ளையவர்கள்.¹

கோசர் வாழும் நியமம் என்ற ஊர், செல்லுர்க்குக்கிழக்கே உளது; அக் கோசர் போரில் பட்ட வீரப்புண்ணுலாய வடுநிறை முகத்தினர்; அச் செல்லுர்க்கு அருகே இளங்கோசர் பலர் ஒன்றுகூடி கடலாடு மகளிர் கொய்துதந்த புலிநகக் கொன்றையினையும், கழனியுழவர் பறித்துப் போட்ட குவளையினையும், காவற்காட்டில் மலர்ந்த முல்லையோடு கலந்து கட்டிய கண்ணி யணிந்து விளையாடுவர்; அச் செல்லுர் ஆதனெழினி என்பா னுக்கு உரியது; அவன் களிற்றின்மீதும் வேல் எறியும் வீரம் மிக்கோன்; அவன் எறிந்த வேலேற்ற களிறுகள் பெரிதும் துன் புறும் என்ற இவையே அவ்விரு செய்யுட்கள் அறிவிக்கும் செய்திகளாம்; வேண்டுமானால், கோசர் ஆதனெழினியின் செல் லுர்க்கு அண்மையில் வாழ்ந்தவர் என்றும், ஒருகால், அவர்கள் அவன் அவைக்கள வீரர்களாக இருந்திருத்தலும் கூடும் என்றும் கொள்ளலாமேயன்றி, திரு. பிள்ளையவர்கள் கூறுமாறு, ஆத நெழினி கோசரோடு போரிட்டு இறந்தான் என்று கொள் வதற்குச் சிறிதும் இடமின்மையினை இப்பாக்களை ஒருமுறை உணர்ந்தாரும் உணர்வர்.

நாடோடி வாழ்க்கையைக் கைவிட்டு நிலைத்த குடியினராய் வாழத்தொடங்கிய கோசர், உழவுத் தொழிலைத் தமக்குரிய தொழிலாக மேற்கொண்டிருந்தனர்; காட்டை அழித்துப் பண் படுத்தி உழுது பயறு விளைத்திருந்தனர் கோசர். அந்நிலத்தில் அன்னிமிஞ்லி என்பாளுடைய தந்தை மேய்த்துவந்த பசு புகுந்து மேய்ந்துவிட்டது; அச்சிறு குற்றத்திற்காகக் கோசர், அவள் தந்தையின் கண்களை அழித்துச் சிறுமை செய்தனர்; அவர் கொடுஞ்செயல் கண்டு சினம்கொண்ட, அன்னிமிஞ்லி, “தந்தையின் கண்களைப் போக்கிய கோசரை அழித்துப் பழி வாங்குவதற்கு முன், கலத்தும் உண்ணேன்; தூய ஆடையும் உடேன்” என்று வஞ்சினம் கூறி, அக் கோசரை அழிக்க வல்லோன், அழுந்தூர்க்குடையோனாகிய திதியனே என்ப தறிந்து, அவனிடம் தன் குறையுரைப்ப, அவனும், அவள் பொருட்டுக் கோசரை வென்று, அத் தவறுக்குக் காரணமாய்

இருந்தாரைக் கொன்றான்; அதுகண்டு அவன் அகமகிழ்ந்தான் என்ற வரலாற்றைப் பரணர் அறிவிக்கின்றார்.¹

கோசர் நிலத்தில் விளைந்த பயிரைப் பசு மேய்ந்த சிறு குற்றத்திற்கு அவர்கள் அளித்த தண்டனைக் கொடுமைக்குப் பழிவாங்குதற் பொருட்டே, திதியன் கோசரை அழித்தான் என்று தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருப்பவும், “கோசர் சோழ நாட்டை அடைந்து அமுந்தூர் வேளான திதியனைத் தாக்கினர்” எனப் பிள்ளையவர்கள் கூறுவது² சிறிதும் பொருந்தாது.

கோசர் பெருவீரராய் விளங்கினர் என்பதை அறிவிக்கும் பழந்தமிழ்ப் பாக்களே, அவர்கள் போர்ப்பயிற்சி பெறும் முறையையும் விளக்கிக் கூறுகின்றன; இளங்கோசர் பலர் கூடிப் படைக்கலம் பயிலுங்கால், தம் பயிற்சிக்குத் துணையாக, முருக்கமரத்தான் இயன்ற இலக்கை வைத்து, அதன்மீது படைக்கலம் எறிந்து அழிக்க முயல்வர் என்ற செய்தியைக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் என்ற புலவர் அறிவிக்கின்றார். இச் செய்தியை அறிவிக்கும் புறநானூற்றுச் செய்யுளையே ஆதாரமாகக்கொண்டு, “சேரன் தானைத்தலைவனும், முதிரமலைத் தலைவனுமான பிட்டங்கொற்றன் என்பானைக் கோசர் தாக்கினர்; போர் நடந்தது; முடிவு தெரியவில்லை”³ என்று முடிப்பர் திரு. பிள்ளையவர்கள். அப்பாட்டைப் பாடிய புலவர், அப்பாட்டைத் தலைவனாகிய பிட்டங்கொற்றனின் போர்ச் சிறப்பைப் பாராட்டி, “இளங்கோசர் படைக்கலம் பயிலுங்கால், பலமுறை தம் படைக்கலத்தை, முருங்கை மரத்தானியன்ற இலக்கின் மீது எறியினும், அம்மரம் அழியாது நிற்பதைப்போல, நீயும் நின்னொடு பொருவார் நின்மீது படைக்கலம் பல எறியினும் அவற்றால் தொடியாது வெற்றிபெறுகின்றனை” என்று கூறுவதல்லது, பிட்டங்கொற்றனுக்கும் கோசர்க்கும் பகை உண்டு என்பதையோ, கோசர் அவனோடு போரிட்டவர் என்ற செய்தியையோ அறிவிக்கவில்லை என்பதை அச்செய்யுளை ஒருமுறை

1. “பயறு ஆபுக்கென

வாய்மொழித் தந்தையைக் கண்களோந் தருளாது
ஊர்முது கோசர் நவைத்த சிறுமையிற்
கலத்து முண்ணாள்; வாலிது முடாஅள்;
சினத்திற் கொண்ட படிவ மாறாள்;
மறங்செழு தானைக் கொற்றக் குறும்பியன்
செருவியல் நன்மான் திதியற் குரைத்தவர்
இன்னுயிர் செகுப்பக் கண்டு சினமாரிய
அன்னி மிஞிலி.”

— அகம் : 262—

2. சோழர் வரலாறு : 36.

3. சோழர் வரலாறு : 35.

நோக்கினாரும் உணர்வர். ஆதலின் திரு. பிள்ளையவர்கள் கூறுவது பொருந்தாமை உணர்க. இதோ அச்செய்யுள் :

“வெள்வேல்

இளம்பல் கோசர் விளங்குபடை கண்மார்,

இகலினர் எறிந்த அகலிலை முருக்கின்

பெருமரக் கம்பம் போலப்

பொருநர்க்கு உலையா நின்வலன் வாழியவே.”¹

கோசர், சேரர்க்குப் பகைவனும், வேளிர் பலர் பெரும் பொருள் சேர்த்துவைத்துப் பாதுகாத்துவரும் பாழிக்குரியோனுமாகிய நன்னன் என்பானுடைய மாமரத்தை வெட்டித் தம் நாட்டிற்குக் கொண்டுசென்றனர் என்பர் பரணர்.² நன்னன், தன் தோட்டத்துப் புனல்தந்த பசங்காய் ஒன்றைத் தின்றதன் தப்பிற்காக ஒரு பெண்ணைக் கொலைபுரிந்தான் என்ற கொடுஞ் செயலைப் பொறுதுபோலும் அப் பெண் கொலைக்குக்காரணமாய் அவன் மாமரத்தை வெட்டினர் கோசர்!

நன்னனுக்குரிய பாழிப்பறந்தலையில், அவன் நண்பன் மிஞிலி என்பானோடு போரிட்டு, வெளியன் வேண்மான் ஆயுய் எயினன் என்பான் இறந்தானாக, அதுகண்டு ஆற்றாது அழுத அவன் உரிமை மகளிர் துயரைப் போக்கியோனும்,³ தன்னைப் பாடிவரும் பாணர் முதலாயினோர்க்குப் பரிசாக யானை பல அளிக்கும் இயல்புடையோனும்,⁴ மதுரை நகர்க்கண் வாழ் வோனும்,⁵ ஆகிய அகுதை என்பானைக், காவல்செறிந்த இடத்தே வைத்துப் பாதுகாத்தனர் கோசர்.⁶ கோசர் நன்னனோடு போரிட்டு அவன் படைவலி அறிந்துள்ளனராதலின், அவனால் அழிவுறாவண்ணம் தடுக்கவே, அகுதையைத் தாம் பாதுகாத்தனர் எனக் கொள்ளுதல்கூடும். கோசர், நன்னன் மாமரத்தை வெட்டியது, தனக்கும், தன் நண்பன் மிஞிலிக்கும் பகைவனாகிய வெளியன் வேண்மான் ஆயுய் எயினனோடு நட்புப்பூண்டு, அவன் உரிமைமகளிர் துயர் போக்கியமையால், தனக்குப் பகைவ

1. புறம்: 169.

2. “நன்னன்

நறுமாகொன்று நாட்டிற் போக்கிய
ஒன்று மொழிக் கோசர்”

—குறந்: 73.

3. அகம்: 203.

4. அகம்: 76, 113; புறம்: 233; குறந்: 293.

5. புறம்: 347.

6. “புன்தலை மடப்பிடி அகவுநர் பெருமகன்

அமர்வீச வண்மகிழ் அலிதைப் போற்றிக்

காப்புக்கை நிறுத்த பல்வேற் கோசர்”

—அகம்: 113.

னாகிய அகுதை என்பானுக்கு அடைக்கலம் அளித்தமையால் நன்னன் தம்பால்கொண்ட பகை காரணமாதலும் கூடும்.

தமக்குப் பகையாவர் எனக் கருதியோரையெல்லாம் அழிப்பதையே தொழிலாகக்கொண்ட கோசர், தமக்குப் பணியாது நின்ற மோகூரைத் தாக்கினர்; மோகூர் பணிந்திலது; ஆகவே கோசர்க்குத் துணையாக மோரியர் என்பார் வந்தனர்; போரின் முடிவு தெரிந்திலது.¹ இம்மோகூர் தென் ஆர்க்காட்டுக் கோட்டத்தில், ஆத்தூர்க் கணவாய்க்கு அண்மையில் உள்ள மோகூராக இருக்கலாம் என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.² என்று திரு பிள்ளையவர்கள் கூறுகின்றனர். கோசர்களாலும், பின்னர்ச் சேரன் செங்குட்டுவனாலும் தாக்கப்பெற்ற மோகூர் மன்னனாகிய பழையன், பாண்டியர் படைத்தலைவனாகிய பழையன் மாறனே ஆதலின், அவன் மோகூர் பாண்டி நாட்டில் யாண்டேனும் இருத்தல்வேண்டும்; ஆகவே, அம்மோகூர், மதுரைக்கு வடகிழக்கில் உள்ள திருமோகூர் என்ற ஊராக இருக்குமேயன்றிச் சோழர் ஆட்சிக்குட்பட்ட தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள மோகூர் அன்று. கோசர் தாக்கிய மோகூரைத் தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த மோகூரைத் தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த மோகூராகக் கொள்ளலாம் என்ற அறிஞர்களோ, “மோகூர் என்ற பெயரில் பல ஊர்கள் இருப்பதால் கோசர் தாக்கிய மோகூர் எது என்பதை முடிவு செய்வதில் விழிப்பாக இருத்தல்வேண்டும்” என்று எச்சரிப்பதும் காண்க.³

பாண்டியன் மறவனாகிய மோகூர்ப் பழையன் என்பானைக் கோசர் தாக்கியதன் முடிவு யாது என்பது அறியப்படவில்லை எனினும், கோசர், பாண்டியமன்னன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் ஏவல்கேட்கும் வீரராய், அவன் அவைக்களத்தின்கண் விளங்கினர் என்று மதுரைக் காஞ்சி கூறுகிறது; (771-774). தன் படைத்தலைவனோடு போரிட்ட கோசர்தம் போர்வன்மையினை நேரில் கண்டறிந்த பாண்டிய மன்னன், அக் கோசர் தன் படையில் இருப்பது தனக்குப்

1. “வெல்கொடித்

துணைகாலன்ன புணைதேர்க் கோசர்

தொன்மூதாலத்து அரும்பணைப் பொதியில்

இன்னிசை முரசங் கடிப்பிகுத் திரங்கத்

தெம்முனை சிதைத்த ஞான்றை மோகூர்

பணியர்மையிற் பகைதலைவந்த

மாகெழுதானை வம்ப மோரியர்”

—அகம்: 251.

2. சோழர் வரலாறு: 36.

3. K. A. N. Sastri Cholas 28.

பெருமையும் சிறப்பும் அளிக்கும் செயலாம் என்று கருதி அவ்வாறு கொண்டான் போலும் !

தமிழரசுகளை அழித்துத் தமிழகத்தில் குழப்ப நிலையைத் தோற்றுவிக்க முயன்ற, தமிழகத்திற்குப் புதியராய கோசரை வென்று, அவர் நாட்டையும் கைப்பற்ற எண்ணினான் கிள்ளி வளவன் என்ற செய்தியை நக்கீரர் அறிவிக்கின்றார் ;¹ இவ்வாறு எதிர்ப்பட்டார் எவரையும் தமக்குப் பணியவைத்தன்றி மீள்வ தில்லை என்று வஞ்சினம் கூறித் தாக்கும் கோசரை எதிர்த்து ஓட்ட முயற்சித்தவன் கிள்ளி வளவன் ஒருவனே என்று சங்கச் செய்யுட்கள் அறிவிப்பவும், “வடவடுகரான கோசரை இளஞ் சேட் சென்னி என்னும் சோழன் எதிர்த்து வாகை புனைந்தான்; மேலும் இவன் குறைவினையை முடிப்பதற்காகப் பாழிநகர் வரை பகைவரைத் தொடர்ந்து சென்று, வடுகர் தங்கியிருந்த பாழியை எறிந்து, வம்பவடுகர் தலைகளை அறுத்து அழித்தான்”² என்பர் திரு. பிள்ளையவர்கள்.

அவ்விளஞ்சேட் சென்னி, வடுகரை வென்று, அவர் கைப் பற்றியிருந்த பாழியை எறிந்து சேரநாட்டில் பெரு வெற்றி பெற்றான் என்பது உண்மையே என்றாலும்,³ அவன், கோசரையும், அவர்க்குத் தலைமைபூண்டுவந்த மோரியரையும் வென்றான் என்று கொள்வதற்குரிய சான்று ஒன்றும் கிடைக்கப்பெற வில்லை; இளஞ்சேட் சென்னி இவ்வாறு முறியடித்த படை யெடுப்பு, மோரியர் படையெடுப்பாயின், புலவர்கள், அவன் மோரியரை முறியடித்ததுபற்றி ஒன்றுமே கூறுது, அம்மோரி யர்க்குத் துணையாகவந்த வடுகர், கோசர் இவர்களை முறியடித் ததைமட்டும் கூறினார் எனல் பொருந்தாது. இளஞ்சேட்சென்னி மோரியரை எதிர்க்கவுமில்லை; அவர்க்குத் துணையாகவந்த கோசரை அழிக்கவுமில்லை; அவர் அவ்வாறு பொருள்கொள் வதற்குக் காரணமாகிய “வட வடுகர்” என்ற தொடர் வடக்கே வாழும் வடுகர் என்றல்லது வடுகர்க்கும் வடக்கே வாழ்வோ

1. “வளங்கெழு கோசர் விளங்குபடை நூறி நிலங்கொள வெஃகிய பொலம்பூட் கிள்ளி” —அகம்: 205.

2. “சோழர் பெருமகன் விளங்குபுகழ் நிறுத்த இளம் பெரும் சென்னி குடிக்கடன் ஆகலின் துறைவினை முடிமார் செம்புறழ் புரிசைப் பாழி நூறி வம்ப வடுகர் பைந்தலை சவட்டிக் கொன்ற யானை” —அகம்: 375.

3. “தென்பரதவர் மிடல்சாய வட வடுகர் வாளோட்டிய” —புறம்: 378.

மாகிய கோசர் என்று பொருள் தாராது என்று முன்னரே கூறியுள்ளோம்.

வடுகரை வென்று பாழியைக் கைப்பற்றினான் இளம்பெருஞ் சென்னி என்று கூறும் அவ்வகநானூற்றுச் செய்யுளில், வரும் “குறைவினை” என்ற தொடருக்கு அரைகுறையாகப் பகைவரை முறியடிப்பது என்று பொருள் கொள்கின்றார் திரு. பிள்ளையவர்கள். “குறைவினை” என்பதை அறிவிக்கும், அதே செய்யுள் முதற்கண் “குடிக்கடன் ஆகலின்” என்ற தொடரையும் அறிவிக்கிறது. அத் தொடரையும் இணைத்து நோக்கிய வழிப்பெறப்படும் பொருள்: வேளிர் பெரும் பொருள் சேர்த்து வைத்த பாழியைக் கைப்பற்றுவதைச் சேரரும், வடுகரும் தம் குடிக்கடனாகக் கொண்டதைப்போன்றே, சோழரும், பல தலை முறையாகத் தம் குடிக்கடனாகக் கொண்டிருந்தனர்; இளம்பெரும் சென்னி காலம்வரை, பாழி சோழரால் கைப்பற்றப் பெறவில்லை; ஆகவே, பாழியைக் கைப்பற்றுவதாகிய தம் குடிக்கடன், குறைவினையாக இருப்பதைப் போக்க, இளம்பெருஞ் சென்னி, பாழியை எறிந்தான்; அப்பொழுது அதைக் கைப்பற்றி ஆங்கிருந்த வடுகர் பைந்தலைகளைச் சவட்டினான் என்பதே.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில், மோரியர் தென்னாட்டுப் படையெடுப்பைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் நான்கு இடங்களில் காணப்படுகின்றன எனினும், அவற்றுல் பெறப்படும் விளக்கம்; வடுகர் முன்னுற மோரியர் தெற்கே வந்தனர், கோசர்க்கு மோகூர்பணி யாமையின் மோரியர் துணை வந்தனர் என்ற இரண்டே ஆகும். பிற நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய குறிப்பே காணப்படவில்லை. மோரியர் செயல் எனத் திரு. பிள்ளையவர்கள் கருதும் கோசர் செயல்களுள்ளும், சேரநாட்டுப் பிட்டங்கொற்றனையும், செல்லூர் வாட்டாறு இவற்றிற்குரிய ஆதன் எழினியையும் வென்றனர் என்பதும், சோழன் இளஞ்சேட்சென்னியால் முறியடிக்கப்பட்டனர் என்பதும் எங்கும், எப்போதும் நிகழாத செயல்களாம் என்பது முன்னரே கூறப்பட்டுள்ளது. இவை நீங்கிய ஏனைய கோசர் செயல் செயல்களுள்—நன்னன் நறுமாவைக் கொன்றது—அகுதையைக் காத்தது—அழந்தூர்த் திதியனால் தண்டிக்கப்பெற்றது—மோகூரைத் தாக்கியது—ஆகிய இச் செயல்களை, இது முடிந்தபின் இது முடிந்தது என்று நிரல் படுத்துக் கூறும் சான்று ஒன்றும் கிடைக்கப்பெறவில்லை. மோரியர் தமிழகத்திற்கு மிகச் செய்மைக்கண் உள்ளவரே எனினும், அவர்கள் அந்நாட்டின்மீது படையெடுக்க தேர்ப்படையோடு கூடிய பெரும் படையுடன் வருகின்றனர் என்றால், போகுமிடத்தின் இயற்கையறியாது போகார். தம்மால் அறிய இயலாதுபோயின், தமக்குத்

துணையாக வரும் தமிழகத்தின் அண்டை நாட்டினராகிய வடுகர் வழியாகவேனும் அறிந்தே போவர். ஆக, இவற்றையெல்லாம் நோக்காது, கோசர் செயல் எல்லாம், மோரியர் ஏவலின்படி நிகழ்ந்தன என்று கொண்டு, “மோரியர் தமிழகத்தின் படை வலிமையையும், இயற்கையமைப்பையும், பிறவற்றையும் அறியாத வடநாட்டினராதலின், மோரியர் துளுவநாட்டை முதலில் வென்று, சேரநாடு சென்று, பிறகு வாட்டாறு சென்று, பின்னர்ச் சோணாடு அடைந்து, திதியனிடம் தோல்வியுற்று, பல இடங்களில் வழி தெரியாது திரிந்து, மீண்டும் சோணாடு புக்கு முறியடிக்கப்பட்டனர்” என்று திரு. பிள்ளையவர்கள் முடிவு கட்டிக் கூறுவது ஏற்கத் தக்கதன்று.

இதுகாறும் கூறியவாற்றான், அசோகனால் சத்யபுத்ரர் என அழைக்கப்பட்டவரே கோசர்; அவர் நாடு துளுநாடு; அவர்கள் தமிழகத்தில் புகுந்து, சோழநாட்டில் குடியேறி, உழுதொழில் மேற்கொண்டு வாழ்ந்தனர்; ஆதனழிணி என்பானுக்குரிய செல்லுர்க்குக் கிழக்கே உள்ள நியமம் என்ற ஊர் அவர்க்கு உரியதாக இருந்தது; நன்னன் நறுமாவைக் கொண்டு, அவன் பகைவன் அகுதை என்பானைப் பாதுகாத்தனர். தாம் விளைத்த பயிரை மேய்ந்தது பசு என்பதற்காக, அப்பசுவுக்குரியோன் கண்களைப் போக்கியதனால், அழுந்தூர்த் திதியனால் அழிக்கப் பெற்றனர்; தமக்குப் பணியாத மோகூர் மன்னனை மோரியர் துணைகொண்டு தாக்கினர்; இறுதியில் பாண்டியன் படைவீரராகத் தொழிலாற்றினர்; இவை கோசர் வரலாறும் என்பதும், அவர்கள் வாய்மை வழுவாத பெருவீரர்களாம் என்பதும் உரைக்கப்பட்டன.

ஞாயிறு

ஞாயிறென்பது பகற்பொழுதைச் செய்கின்ற சூரிய மண்டிலம். இதனை ஞாயிறென்றால் மக்கட்குத் தெரியாது. சூரியனென்றால் உணர்வர். தமிழ்ச்சொல் செல்ல வடசொல் இங்கே ஆட்சிக்கொண்டது. மலையாள நாட்டினர், இன்றும் ‘படிஞ்ஞாயிறு’ என்றே பகர்வர். நாம் இதனைக் கூறியறியோம். என்னே தமிழ் வளர்ச்சி! ஞா + இறு = ஞாயிறு. ஞா - பொருந்ததல், சார்தல், சார்ந்ததான் காலத்தை, இறு, முடிப்பது செய்வது. காலத்தை வரையறுப்பது என்பது பொருளாகும். இளங்கோவடிகளும் ‘பகற்செய்வான் மறைந்தனனை’ என்றார். பகற்செய்வான் என்றதற்கேற்ற தூய நேரடியான சொல்லே ஞாயிறு என்ற சொல். ஞாயிறென்றசொல் கிழமைக்கு மட்டும் வழங்கப்பெறுகின்றது. இச்சொல்லை வழக்கில் சூரியனுக்கும் கொணருதல் வேண்டும்.

—செல்லுர்க்கிழார்.

மாங்குடி மருதன் இயலோவியம்*

[புலவர், திரு. பொ. வே. சோமசுந்தரனார்]

க. காஞ்சிகோண்ட காவலன்

பாட்டும் தொகையும் கீழ்க்கணக்கும் எனச் சான்றோர் எண்ணும் வழக்கில் முன்னிற்கும் சிறப்பினைபுடைய தண்டமிழ்த் தெரியல் ஒருபது பாட்டினுள், ஆறும் எண்ணு முறைக்கண் நின்ற மதுரைக் காஞ்சி என்னும் தீர்தமிழ்ச் சொல்லோவியம் மாங்குடி மருதனார் என்னும் நல்லிசைப் புலவரால் தீட்டப் பட்டது.

இவ் வோவியம் பெற்றோன், தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியன் என்னும் பாண்டியமன்னனாவான். இவ் வேந்தன் வரலாற்றினை அறிவிக்கும் சான்றுகள் பல உள்ளன.

நெடுஞ்செழியன் இளஞ்செழியனாக இருக்கும்பொழுதே அரசுகட்டிலும் வெற்றியும் இவனைத்தேடி எய்தின. நெடுஞ் செழியனின் தந்தை இவனைச் சான்றோர் இனத்திருந்தே வளர வேண்டும் என்று கருதி, “அறன் அறிந்து மூத்த அறிவுடையார்” குழாத்தோடு உறையும்படி செய்திருந்தான். அம் மன்னன் அவைக்களத்தே விளங்கிய சான்றோர்களில் தலைசிறந்தவர் மாங்குடி மருதனார் ஆவர். இப் பெரியாரின் கூட்டுறவு நெடுஞ் செழியனைச் செந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களை நன்கு உணர்ந்து மகிழும் புலவனாக ஆக்கியது. நெடுஞ்செழியன் செய்யுள் இயற்றவும் வல்லன் ஆயினான்; திருவும், தெளிவும் ஒருவழி நின்றல் இவ்வுலகில் அரிய நிகழ்ச்சியே அன்றோ!

இவ்வாறு புலவர் பெருமக்களோடே பயின்று, இளமையிலேயே புலமை உள்ளம் வாய்க்கப்பெற்று வளர்ந்த இம் மன்னன் தலையில், தக்கபருவம் வந்து எய்துதற்குமுன்னமே அவனது ஆகும் கோழுடியைச் சூட்டிவிட்டது. இந் நிகழ்ச்சிக்குக் காரணம் நெடுஞ்செழியன் தன் அன்புடைத் தந்தையை அப்பருவத்தே இழந்தமையேயாகும்.

நெடுஞ்செழியனுடைய தந்தையின் திருவடிக்கீழ் அடங்கிக் கிடந்த பகைமன்னரும், குறும்பரும், அம் மன்னன் மறைந்தவுடன் தலைதூக்கி நின்றனர். “பாண்டிய மன்னன் அரியனை

* இக்கட்டுரையிற் கூறப்படும் நெடுஞ்செழியன் வரலாறு புறநானூற்றினும், மதுரைக் காஞ்சியினும், நெடுநல் வாடையினும் உள்ள சான்றுகளானும் உய்த்துணர்வானும் வரையப்பட்டது.

மீது இன்று அரசன் என்னும் பெயரோடு கோமுடிகொண்டு வீற்றிருப்போன் ஆற்றாப் பாலகனே அல்லனே!” என அவர் எண்ணுந்தோறும்,

“படுமணி இரட்டும் பாவடிப் பணைத்தான்
நெடுநல் யானையும் தேரும் மாவும்
படையமை மறவரும் உடையம் யாம்”

எனத் தம்மையும் வியந்துகொண்டனர். இவர்கள் அமைச்சரும், இவர் கருத்தினைக் குறிப்பான் அறிந்து,

“விழியம் பெரியம் யாமே நம்மிற்
பொருநனும் இளையன் கொண்டியும் பெரிது”

என எடுத்தோதுவாராயினர்.

“இளைதாக முண் மரங்கொல்க” என்னும் திருக்குறளையும் இவர்கள் நினைந்தனர்போலும்! முடிசூட்டுவிழா முடியுமுன்னரே இம் மன்னர்கள் ஒருங்குகூடித் தம் போர்முரசத்தை முழக்கத் தொடங்கினர்; இந்நிகழ்ச்சி,

“உரை செய் திகிரி தனையுருட்டி ஒருகோலோச்சி உலகாண்ட
அரசை னொதுங்கத் தலையெடுத்த குறும்புபோன்ற தரக்காம்பல்”

என்னும் கம்பநாடர் கூற்றை நினைவூட்டுகின்றதன்றோ!

கோச் சேரமான் யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும் பொறை—சோழன், திதியன், எழினி, எருமையூரன், இருங்கோவேண்மான், பொருநன் என்னும்—இரு பெருவேந்தரும் ஐம்பெரு வேளிருமாகிய—எழுவரும் தத்தம் படையோடு ஒன்றுகூடினர். பால்மண மாறாத திருவாயினையுடைய சிறுவன் நெடுஞ்செழியன் ஒருவன்மேல் போரிடவே இவ் வெழுவரும் புறப்பட்டனர்; பேதைமை! பேதைமை!—பேராசை பேரிழவு!

“ஒலித்தக்கால் என்னும் உவரி எலிப்பகை
நாக முயிர்ப்பக் கெடும்”

என்பது மறை. கோமுடிகொண்ட விழாநாள் இன்னும் முடிந்திலது. வேந்தர் பெருமான் நெடுஞ்செழியன் தன் அவைக்களத்தே சான்றோர் வாழ்த்த வீற்றிருக்கும் அமயம், பகைமன்னரின் படை எழுச்சியை அறிந்த ஒற்றர் காற்றெனக் கடிதுற்றனர். மெல்ல நெடுஞ்செழியனின் செவியருகே சென்று, தாம் கொண்டுற்ற செய்தியை மறைவாக விளம்பினர். ஒற்றர்மொழி கேட்டலும், இளையநெடுஞ்செழியனின் முகத்தாமரை நன்குமலர்ந்து ஒளிவீசிற்று; பகைவர் பேதைமையை எண்ணினான்; அம்மலர்ந்த முகத்தே ஒரு புன்முறுவல் ஒளியும் தவழ்ந்து திகழ்ந்

தது. “வைகல் எண்டேர் செய்யும் தச்சன் திங்கள் வலித்த
காலன்னோன் எனும், நாடுகெழு திருவிற் பசம்பூண் செழியன்
பீடம் செம்மலும் அறியார் கூடிப்பொருதும் என்று” முரசம்
முழக்கிய இரு பெருவேந்தரும், குறுநிலமன்னரும், அளியரோ!
அளியர் !! ஒருபகல் வாழ்க்கைக்கு உலமருவோரே !!!

“இன்னுமை இன்பம்” எனக்கொள்ளுந் திண்மையுடை
யான் நெடுஞ்செழியன். முடிசூட்டு விழா இன்பம்! அதனி
னும் இன்பம் போர்க்களம் புகுதல்! ஆதலின், தனக்கு ஒற்றர்
மறைவிற்கூறிய செய்தியை அவ்வவையினர் அறியக்கூறினான்;
மேலும்,

“நகு தக்கனரே நாடுமீக் கூறுநர்
இளையன் இவனென உளையக் கூறிப்
படுமணி இரட்டும் பாவடிப் பணைத்தான்
நெடுநல் யானையும் சேரும் மாவும்
படையமை மறவரும் உடையம் யாமென்(று)
உறுதுப்பு அஞ்சா துடல்சினஞ் செருக்கிச்
சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
அருஞ்சமஞ் சிதையத் தாக்கி முாசமொடு
ஒருங்ககப் படேள னாயிற் பொருந்திய
என்றிழல் வாழ்நர் சென்னிழற் காணாது
கொடியன் எம் மிறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி தூற்றும் கோலே னாகுத
ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவ னாக
உலகமொடு நிலையு பலர்புகழ் சிறப்பிற்
புலவர் பாடாது வரைகவென் னிலவரை
புரப்போர் புன்கண் கூர
இரப்போர்க் கீயா இன்மையான் உறவே.” (புறம் : ௭௨.)

என்னும் வஞ்சினக் காஞ்சியை அப்புலவர் குழாத்தின்முன்னர்
ஓதினான். இச் செவ்வியில், இத்தகைய செய்யுளை இயற்றும்
அவன், “மெய்த்திரு வந்துற்றாலும் வெந்துயர்வந் துற்றாலும்
ஒத்திருக்கும் உள்ளத்து உரவோன்” ஆதல் ஒருதலை. இத்தகைய
தெளிவு மாங்குடி மருதனாரை உள்ளிட்ட நல்லிசைப் புலவரான்
இம் மன்னிளங்குமரன் எய்தினான்போலும்.

இம்மன்னர் பெருந்தகை, “இடுக்கண் வந்துற்றகாலை எரி
கின்ற விளக்குப்போல நடுக்கமொன்றானும் இன்றி நக்கனன்
உரைத்த” இவ்வஞ்சினக் காஞ்சிப் பாட்டே. மதுரைக் காஞ்சியின் தாய்
என அறிதல் வேண்டும். இதன் அகட்டிலேயே நெடிய மதுரைக்
காஞ்சியின் கருத் தோன்றலாயிற்று. இவ்வஞ்சினக் காஞ்சியின்
அகட்டில் அமைந்த,

“ஒங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவ னாக
உலகமொடு நிலையு பலர்புகழ் சிறப்பிற்
புலவர் பாடாது வரைக என்னிலவரை”

என்னும் அடிகளை வித்தாகக்கொண்டே “பெருகுவள மதுரைக் காஞ்சி” தோன்றலாயிற்று. ஒருகால், மதுரைக் காஞ்சியின் கண் முன்னிற்கும் “ஒங்கு நிறை” என்ற சொற்றொடர் இவ் வஞ்சினக் காஞ்சியின்கண் அமைந்த ஒங்கிய என்னும் சொல் லின் எதிரொலியேயாகவும் இருத்தல் கூடும்.

“நானிலம் அதனின் உண்டு போர் என நவிலின் அச் சொல் தேனினும் களிப்புச் செய்யும் சிந்தைய” என்கிய அவ் விளவேந்தன் அண்மையிலேயே (குழந்தைக்கிடும் அணியாகிய) கிண்கிணி களையப்பெற்ற தன் இளஞ்சேவடிகளில் வீறுடைய வீரக்கழல்களை வீக்கினான்; அண்மையிற் குடுமி களையப் பெற்ற தன்னிள நெற்றியில் வேம்பின் ஒண் தளிரோடே உழினைப் பூங்கொடியையும் மிலைந்தான்; அணித்தாகக் குறுந்தொடி கழிக்கப்பட்ட தன் இளங்கையிற் கொடிய விற்படையைப் பற்றி னான். “இவ்வினைஞன் அண்மையிற்றானே பாலுணவொழித்து அடிசில் உண்டனன்” எனச் சான்றோர் பலரும் அவன் இள மைக்குப் பரிந்தனராய்,

“கொற்றம் நீன்குடைக் கொடித்தேர்ச் செழிய!
நின்று நிலையுந் நின் நாண்மீன்! நிலலாது
படாஅச் செலீஇயர் நிற்பகைவர் மீனே!”

எனத் தம் அன்பு கெழுமிய சொல்லால் வாழ்த்தா நிற்ப, நால் வகைத் தொல்படையோடும் புறப்பட்டுத் தலையாலங்கானம் என்னுமிடத்தே தன் பகைவர் எழுவரையும் தான் ஒருவனே ஆகி எதிர்த்தான்; அவ்வழி,

“விழுச்சுழிய விளங்கோடைய
கடுஞ்சினத்த கமழ்கடாஅத்(து)
அறுபட்ட நறுஞ்சென்னிய
வரைமருளும் உயர்தோன்றல
வினைநவின்ற பேர்யானை
சினஞ்சிறந்து களனுழக்கவும்
மவெடு-த மலிகுளஉத்தகள்
அகல்வானத்து வெயில்கரப்பவும்
வரம்பரிய கடுந்திண்டேர்
காற்றென்னக் கடிதுகொட்பவும்
வாண்மிகு மறமைந்தர்
தோண்முறையான் வீறுமுற்றவும்” (மதுரைக்: சந-சுச)

போர்த்தொழில் தொடங்கிற்று. அப்போர்க்களத்தே இரு முடியுடை வேந்தரும் ஐம்பெரு வேளிரும் அவர்தம் படைஞரும்

கொன்று குவிக்கப்பட்டனர். வெற்றிமடந்தை நெடுஞ்செழியன் வியன்மார்பில் வாகையம் பூந்தொடையல் சூட்டி அவ்வீரனை மணந்தாள். இவ் வெற்றியை உலகம் புகழ்ந்தது ; நல்லிசைப் புலவரும் அரசவாகை முதலிய துறைகளில் வைத்துப் புகழ்ந்து பாடினர். மாங்குடி மருதனார் அவ்வமயம் செழியனைப் புகழ்ந்து பாடினாரல்லர்.

நினைத்தவுடனேயே செய்யுள் இயற்றும் ஆற்றல் நல்லிசைப் புலவர்கட்கு உளது. இங்ஙனம் பாடுதலை ஆசுபாடுதல் என்ப. ஆசுபாடும் வன்மையுடைய புலவரும், தம்முட் பன்முறை சிந்தித்துப் பாடும்பாட்டு மேலும் சொற்பொருள்களின் இன்பம் பொதுளிய தீஞ்சுவைப் பாடலாம் அன்றோ ! வைகல் எண்டேர் செய்யும் தச்சன் திங்கள் வலித்த காலின்ன திண்ணிதாம் அப்பாட்டு.

தம் முன்னே கூறிய வஞ்சினத்தை முடித்து, வாகை கொண்ட நெடுஞ்செழியனின் நிலவரையை உடனே பாடுவர் மாங்குடி மருதனார். ஆனால் அதற்குரிய செவ்வி பெறுதல் அவர்க்கு அரிதாயிற்று. வெற்றிமடந்தை, மேலும் மேலும் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைத் தமிழகத்தினும், வேறு வேறு நாடுகளினும், போர்க்களம் காட்டி வரவேற்றாள். அவ்வப் போர்க்களந்தோறும் வாகை சூட்டி மணக்கவும் மணந்தாள். இந் நிகழ்ச்சிக்கிடையில், அவன் அமர்ந்து வீற்றிருக்கும் செவ்வி ஒன்றனைப் பெறுதல் புலவர்க்கு அரிதாதல் இயல்பே அன்றோ. தன்னிலவரையைப் புலவர் பாடுதல் வேண்டும் என்பதில் நெடுஞ்செழியனுக்கு எத்தனை விருப்பம் ! செவ்வி பெறுக்குறையே குறை.

மாங்குடி மருதனாரின் பொங்கி முற்றிய வாலுணர்வினுடே மதுரைக்காஞ்சி நன்கு வளர்ந்து அதற்குரிய அழகெல்லாம் முதிர்ந்து திகழ்வதாயிற்று. மதுரையும் அதனைச் சூழ்ந்த நில வரைப்பும் அவர் உள்ளத்தே உருப்பெற்று உயர்வடைந்தன ; இவை முதற் பொருளும் கருப்பொருளுமே அன்றோ ! பாட்டுக்கு உயிராய்ச் சிறப்பது திணைப்பொருளேயாம். ஆதலால் நிலவரைப் பைப் பாடிய பாட்டிற்கு எத்திணையை உயிராக அமைத்தல் வேண்டும் ? புறத்திணைகளில் காஞ்சித்திணையே நெடுஞ்செழியனுக்குப் பொருந்துவதாம் என மருதனார் தேர்ந்து கொண்டனர். காஞ்சி நிலையாமை கூறுவதாயிற்றே ! மன்னன் மனத்தை மகிழ் ஷிக்க வேறு எத்திணையோ துறைகள் இருப்பவும், வாழ்வின் கண் நிலைபெற்ற மன்னனுக்கு, நிலையாமை அறிவுறுப்பானேன் ?

(தொடரும்)

சர். ரா. க. சண்முகம் செட்டியார் பிரிவுகுறித்துக் கூறிய

இரங்கற்பா

[திரு. புலவர் அரசு]

- க. செந்தமிழ்த்தாய் மனங்களித்த திருமகனே !
கோவைநகர்ச் செல்வக் கோவே !
செந்தமிழின் னிசைவாழப் பண்வாழத்
தொண்டியற்றிச் சிறந்த செம்மால் !
செந்தமிழர் தனித்தலைவா ! சண்முகப்பேர்
வணிகர்குலச் சீர்த்தி யாளா !
செந்தமிழின் இயற்கலையாஞ் சிலம்பினுரை
தெளித்தெழுதுஞ் செஞ்சொல் லாளா !
- உ. பொருளாதா ரக்கலையில் நிகரில்லாப்
பெரும்புலமை பொருந்தி நின்றாய் !
இருளார்ந்த சட்டநெறி விளங்குறுநல்
விளக்கமென இலகி நின்றாய் !
தெருளார்ந்த கலைஞருக்குத் திருவாகிப்
பெருந்தொண்டிற் சிறந்து நின்ற
உருவாளா ! நீபிரிந்தாய் என்பதையெம்
உளமிங்ஙன் ஒப்பி டாதே.
- கூ. ஆயிரத்தெண் ணூற்றுத்தொண் ணூற்றிரண்டில்
அக்டோபர்பன் னேழில் தோன்றி
ஆயிரத்தொள் ளாயிரத்தைம் பான்மூன்றில்
மேஆறில் அகன்ற ஐயா !
சேயவனை நிகர்ஆர். கே. சண்முகனே !
நினையீன்ற செந்தமிழ்த்தாய்
வாயிரங்கித் துயருழக்கப் பிரிவதுதான்
வாய்மைகொலோ? வணிக ரேறே?

ச. தமிழிசை அண் னுமலையோ நெவிருந்து
வளர்த்ததனைச் சாற்று வேமோ ?
அமிழ்தனைய தேவாரப் பண்ணாராய்ந்
தரசிருந்த அணிசொல் வேமோ ?
இமிழிசைசேர் சட்டசபை களிவினிய
பணிபுரிந்த தியம்பு வேமோ ?
தமிழரசே ! கொச்சியிலே திவானாகிச்
சமைத்தபணி சாற்று வேமோ ?

௫. நிகரிலாப் பெருங்கோயில் தமிழிசைச்சங்
கத்துக்கு நிறுவியின்பத்
தகவுறுமக் கோயிலுறு வாழ்ச்சியிலே
களிப்புறுமுன் தளர்த்தாய் அந்தோ !
இகலறுமண் னுமலைப்பல் கலைக்கழகத்
துணைவேந்தாய் இருந்த நின்றன்
தகவுபெறு பணியிழந்த தமிழ்நாடுந்
தமிழுமினிச் சார்த லெங்கே ?

கூ. உரிமையுற்ற இந்தியரின் பொருளமைச்சு
முதற்பெற்ற உணைப்பி ரிந்து
பரிவுறுதாய் மனைமக்கள் சுற்றம்நட்புப்
படுத்துன்பம் பகர்த லெங்கே ?
விரிநிலவு கமழ்கொன்றை யணிசடையன்
அடிநீழல் மேனிவாழ் வாய் !
தெரிவறியேம் எம்முளத்தும் இனிதருந்து
நன்றாக்கிச் சிறந்து வாழி !

திருவள்ளுவர் நாள்

தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவர் இறைவன் திருவடியடைந்த திருநாளே திருநாளாகக் கொண்டாடப்படுவது. இது நம் கழகச் சைவப் பஞ்சாங்கத்திலும் ஒரு முப்பது ஆண்டுகளாகக் குறிக்கப்பெற்று வருவது. எனினும் உண்மை தெரிவதில் பற்றுக்கொள்ளாதவர்கள், மாசி உத்தரத் தைத் திருநாளாகக் கொண்டாடி வரலாயினர். அரசியலார், ஆண்டில் எத்திங்களில் எந்நாளிலாயினும் கொண்டாடுதல் இன்றியமையாதது என்றுமட்டும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். நம் செல்வியில் திரு. கா. பொ. இரத்தினம் அவர்கள் வைகாசித் திங்களில் வரும் அனுடநாளே பேரறிஞர் வீடுபேறடைந்த பெருநாளென்றும் அன்றே பாவாரும் ஒருமித்துக் கொண்டாடிச் சிறப்பிக்கவேண்டுமென்று கட்டுரைகளும் வரைந்துள்ளார்கள்.

யான் திரு. தருபுர ஆதினப் பல்கலைக் கல்லூரித் துணைத்தலைவராக வேலைபார்த்துநூன்று அவ்வாதின நூல்நிலைப ஏடுகளை வரிசைப்படுத்தி வருங்காலத்துத் திருக்குறள் உரையேடொன்றில் அடியிற் காணப்பெறும் வெண்பா குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. அது,

தும்பமதி உத்தரத்தில் கோள்களுயர் சீர்பெறவே
இம்பருல கெய்துதிரு வள்ளுவனார்—செம்பவள
மேனியான் சீரடியில் மேவுதிரு நாளனுடம்
தானிடப நன்மதியே தான்.

இச் செய்யுளிற் கண்டாங்கு தெய்வப்பலவர் மாசித் திங்கள் உத்திர நன்னாளில் தோன்றின ரென்பதும் வைகாசித் திங்கள் அனுட நன்னாளில் சிவப்பேறடைந்தன ரென்பதும் புலனாம்.

ஆகவே வைகாசித் திங்கள் அனுட நாளே திருவள்ளுவர் திருநாளாகக் கொண்டாடத்தக்கது.

இவ்வியாண்டு 23-5-53 வியாழக்கிழமை யன்று திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகச் சார்பில் சிவஞான முனிவர் நூல் நிலையத்தில் சித்தாந்த வகுப்பு மாணவர்கள் திருவள்ளுவர் செந்தமிழ்ப் புலவர் கல்லூரி மாணவர்கள் முதலியவர்களிடையே ஹை திருநாள் வழிபாட்டுடன் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. கல்லூரித் தலைவர் முதலியார் ஏட்டுப்பாட்டை யெடுத்துரைத்து விளக்கஞ் செய்தார். இனி, ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் வைகாசித்திங்கள் அனுட நாளையே திருவள்ளுவர் திருநாளாகத் தமிழ்நாட்டிலுள்ள சங்கங்களும் தமிழறிஞர்களும் கொண்டாடவேண்டுமென்று அன்புடன் வேண்டிக்கொள்கின்றேன்.

“புலவரகம்”
நெல்லை.
28—5—53

11. சி. புன்னவனநாதன்,
பெருநாவலர், பேராசிரியர் தலைவர்.

தென்னிந்திய தமிழ்ச்சங்கம், திருநெல்வேலி
புலவர் மாணவர் தேர்வுத் தகுதி விளக்கம்

1953 மாசித் திங்களில் நடைபெற்ற தேர்வில் வித்துவான் முதனிலை, வித்துவான் புகுமுகவகுப்பு இவற்றின் தேர்ச்சிமட்டும் அடியிற் குறிக்கப்படுகின்றன.

வித்துவான் முதனிலை

பதிவேண்.

பெயர்.

(1) 123.

நா. கிருட்டினமூர்த்தி

(2) 121.

க. இளங்கோவன்

(3) 109.

சு. சடையப்பன்

கல்லூரியின் பெயர்

பரிசு.

காசிவாசி சுவாமிநாத சுவாமிகள்

செந்தமிழ்க் கல்லூரி, திருப்பனந்தான்

முதற் பரிசு ரூபா 40.-

ஹை

2-ம் பரிசு ரூபா 30.-

ஹை

3-ம் பரிசு ரூபா 25.-

வித்துவான் புகுமுக வகுப்பு

பதிவேண்.

பெயர்.

(1) 130.

பெரு. லலிதாபாய்

(2) 105.

ப. இராமசாமி

(3) 107.

வே. வடுகநாதன்

கல்லூரியின் பெயர்.

பரிசு.

திருவள்ளுவர் செந்தமிழ்ப் புலவர் கல்லூரி

திருநெல்வேலி

முதற் பரிசு ரூபா 20.-

அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு

2-ம் பரிசு ரூபா 15.-

காசிவாசி சுவாமிநாத சுவாமிகள்

செந்தமிழ்க் கல்லூரி, திருப்பனந்தான்

3-ம் பரிசு ரூபா 10.-

தேர்ச்சியுற்றவர் பதிவேண்

வித்துவான் முதனிலை வகுப்பு

முதற் தகுதி:—107, 109, 111, 113, 114, 115, 116, 120, 121, 122, 123.

இரண்டாம் தகுதி:—95, 105, 108, 112, 117, 118, 119, 124, 129, 131, 132, 136, 139.

மூன்றாம் தகுதி:—93, 94, 96, 97, 102, 103, 104, 128, 130, 133.

வித்துவான் புகழுக வகுப்பு

முதற்றகுதி:—105, 107, 116, 125, 130, 132.

இரண்டாம் தகுதி:—106, 109, 115, 118, 119, 120, 121, 122, 128, 131, 133, 134, 135, 136, 137, 139, 140.

மூன்றாம் தகுதி:—97, 98, 99, 101, 103, 104, 111, 113, 114, 126, 127, 129, 138.

வித்துவான் இறுதிநிலை

இதற்கு விண்ணப்பித்த மாணவர்கள்	29
எழுதியவர்	27
தேர்ந்தவர்	15
தேராதவர்	12

இதில் முதல் தகுதியில் தேர்ந்தவர்கள் பதிவெண்:—38, 40, 49, 50, 52, 53, 54, 55, 64.

இரண்டாம் தகுதியில் தேர்ந்தவர்கள் பதிவெண்:—51, 56.

முதற்பரிசுக் குரியவர் தருமபுரம் கீழ்த்திசைப் பல்கலைக் கல்லூரி மாணவர் பதிவெண் 64, சொ. சிங்காரவேலன்.

இரண்டு, மூன்றாம் பரிசுக்குரியார் பெயர்வகையைப் பின்னர் வெளியிடப்பெறும்.

திருநெல்வேலி, }
2—6—53. }

பு. சி. புன்னேவனநாதன்,
புலவர்குழுத்தலைவர், தென்னிந்திய தமிழ்ச்சங்கம்.

செய்திகளும் குறிப்புக்களும்

திராவிடக்கழகத்தார் பிள்ளையார் உடைப்பு

நம் நாட்டில் பாழ்க்கொள்கை (நாத்திகம்) பரப்பிவருகின்ற திராவிடக் கழகத்தின் சார்பில் 27—5—53-ல் பிள்ளையார் உருவம் களி மண்ணாற்செய்து சென்னையிலும், சென்னையைச்சார்ந்த சுற்று வட்டாரங்களிலும் ஏனைய இடங்களிலும் உடைக்கப்பட்டது. சமயப்பற்று மிக்க ஒரு சிலரால் பல்லிடங்களில் திராவிடக்கழகத் தலைவர் ஈ. வெ. ரா. உருவத்தை மண்ணாற் செய்து உடைத்தும், மதுரை போன்ற சில நகரங்களில் ஷையாரின் கொடும்பாவி கட்டி இழுத்து நெருப்பிட்டுக் கொளுத்தியும், இயக்கங்கள் பல்லிடத்தும் நிகழ்ந்தன.

குறிப்பு: ஒரு நாட்டில் பழக்க வழக்கங்கட்கேற்ப ஒரு சிலரால் ஒழுக்கத்தை வளர்க்கக் கதைகள், ஒலியங்கள் முதலியன அமைக்கப்பட்டன. அவற்றுள் ஒன்றே பிள்ளையார் உருவம். இது, மக்கள் முதன் முதல் தோன்றி விலங்குணர்வினின்று மனித உணர்வுபெற்று உயர்வுபெறுதற்கு ஆன்றோரால் வகுக்கப்பெற்ற முறைகளுள் ஒன்றாகும். நாகரிகம் பெற்ற நாட்டில் இத்தகைய உருவங்களை அவமதித்து உடைப்பது

பது, பக்தியே குறிக்கோளாகக்கொண்ட, மக்களின் மனத்தைப் புண்படுத்துவதாகும்; அஃதோடு பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாத ஒன்றுமாகும். ஷை கழகத்தார் இதுபோன்ற கலகத்தை வளர்க்கும் கழகமாக இராமல் நாட்டில் உண்ண உணவின்றி உடுக்க உடையின்றி அலையும் எளியநிலை மக்கட்குப் பசிப்பிணி மாற்றி உணவும், உடையும் வழங்கும் தொண்டில் முற்படுவது நாட்டுக்கு இற்றைநூன்று வேண்டிய முதன்மைத் தொண்டாகும். திராவிடக் கழகம் அதிற் கருத்துள்ளதுமா?

தூத்துக்குடி சைவ சித்தாந்த சபை

ஷை சபையின் 69-ஆம் ஆண்டுவிழா 23, 24—5—53-ஆம் நாட்களில் மிக்க சிறப்புடன் கொண்டாடப்பெற்றது.

23—5—53 காலையில் திருமுறை ஒதி திருவீதி உலாவந்து திருக்கோயில் திருமடம் முதலிய இறையுறையுள்களில் வழிபாடாற்றப் பெற்றது. விழாவிற்கு மதுரைத் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் ஆதீனத் திருப்புறம்பயக் கட்டளை விசாரணை சிவப் பெருந்திரு. மாணிக்கவாசகத் தம்பிரான் அடிகளார் தலைமை தாங்கினார்கள். பல அறிஞர்கள் முதல் நாளும் மறுநாளும் சொற்பொழிவாற்றி அரிய சித்தாந்த நுண்கருத்துக்களை மக்கள் உணருமவண்ணம் கூறினார்கள். மக்கள் கேட்டு இன்புற விழா இனிது முடிந்தது.

இமய உச்சியை எட்டிப்பிடித்தனர்

உலகில், மனிதரால் எட்டிப்பிடிக்க இயலாத மிக உயரமான மலை எனக் கருதப்பட்டுவந்த இமயமலையின் உச்சியாகிய எவரெஸ்ட் (Everest) டை, மே திங்கள் 29-ம் நாள் ஆங்கிலநாட்டு மலையேறும் குழுவினர் அரிதின் முயன்று எட்டிப் பிடித்துவிட்டனர். எவரெஸ்ட் உச்சியின் உயரம் 29002 அடி. இமயத்தின் உச்சியைக்காணும் முயற்சி 1852-ல் துவக்கப்பட்டதாகத் இதழ்ச் செய்திகள் கூறுகின்றன.

உண்மையை ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால் இத்தகைய அரிய முயற்சிக்கு அடிகோலியவர் பண்டைத் தமிழ்மக்களே என்பது புலனாகும். “ஊழையும் உப்பக்கங் காண்பர் உலையாது உஞற்றுபவர்” என்னும் பொய்யா மொழியைக் கடைப்பிடிப்போர் தமிழரே யன்றோ? சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகி சிலைக்கு இமயத்தினின்று கல் கொணர்ந்த செய்தியும், மற்றைய தமிழ் மன்னர்கள் வடவரை வென்று இமயத்தில் கொடிபொறித்த செய்தியும், இமயத்தின் வரம்பைக்காண முயன்ற மன்னரும் உண்டு என்பதை உணர்த்தும் வகையில் இமயவரம்பன் என்ற தமிழ்மன்னன் பெயர் வரலாற்றிலே இடம் பெற்றிருத்தலும் ஆராயற்பாலன.

தற்போது இமய உச்சியைக்காணும் முயற்சியில் பங்குகொண்டு வெற்றி பெற்றவருள் இருவர் இந்தியர். மற்றையோர் நியூசிலாந்தைச் சேர்ந்தவர்களாவர்.

பலநாள் தொடர்ந்து முயன்று இமய உச்சியைக் கண்டுபிடித்தறிந்த இவர்களின் ஆற்றலும் ஆண்மையும் போற்றற்குரியன. இஃது வரலாற்றிலே இடம்பெறத்தக்கதோர் நற்செய்தி.

மதிப்புரை

திருமணம்

[ஆசிரியர்: வித்துவான் பாலூர்க் கண்ணப்ப முதலியார். வெளியிட்டோர்: டி. வி. செல்லப்பசாஸ்திரி அண்டு சன்ஸ் 2, பிலிப்ஸ் தெரு, சென்னை - க. விலை ரூபா 1—14—0.]

இந்நூலாசிரியர் முத்தமிழ்த் துறையின் முறைபோகிய வித்தகர். இவர்கள் தமிழ்ப்பெருங்கடலுட் அகப்பொருட் குறையின் மூழ்கி ஆய்ந் தெடுத்த முத்தின் குவியல்களே திருமணமெனப் பெயரிய இந்நாடக நூல்.

இதன்கண் தலைமகன் தலைமகள் இருவரையும் கதாநாயகன் கதாநாயகியாகக்கொண்டு, அவர்களுடன் இணைந்து வாழும் பிறரையும் உறுப்பினராக அமைத்துப் புதிய முறையில் அமைத்த அரிய நூலாகும். இந்நூல் கோவை நூலின் கருத்தை அடியொற்றி எழுதிய விருந்து. இதில் தலைவன் தலைவியர் உரையாட்டும் பாங்கன் பாங்கி முதலியவர்களின் அருஞ் செயல், பேசுமுறை முதலியனவும் நேரே நிகழ்வனபோல் ஆக்கி அமைத்த ஆசிரியர் நுண்மாணுழைபுலம் போற்றற்குரியது.

இதனை நாடகமாக நடிப்பதற்கேற்றவாறு தலைப்பு விளக்கங்களும், எளிய இனிய சொல்லமைப்பும் கொடுக்கப்பெற்று ஏற்றதாகத் திகழ்கின்றது. இத்தகைய நூல் பழங்காலக் காதல் முறையும், விருந்து புறந்தந்து அருந்தவர்ப் பேணும் பெருந்தண் வாழ்க்கையாகிய இவ்வறமேன்மையும் தமிழர் பண்பாடும் விளங்குதற்கேற்ற தனிப்பெருங்கருவூலமாக மிளர்கின்றது.

இவ் அரிய நூலை ஆக்கி யுதவிய ஆசிரியரவர்களின் கைம்மாறு பேணுக்கடப்பாட்டை நம் தமிழகமாந்தர் நன்குணர்ந்து வரங்கிக் கற்று நடித்து நாட்டுக்கு நலந்தரும் பண்பை வளர்க்கவேண்டுவது இன்றியமையாகக் கடமையாகும்.

தமிழ் வசனத்தை எளிதில் கற்கும் வழி

[வெளியிட்டோர்: கி. பெ. சி. வ. பிரகாசம், நிர்வாகி, பாலகுருகுல வித்தாலயம், விருதுநகர். விலை ரூபா 1—8—0.]

இந்நூல் துவக்கப்பள்ளி மாணவர் பயிலுதற்கேற்றவாறு எழுதப் பெற்ற நூல். இதன்கண் தமிழ் நெடுங்கணக்கின் ஒலி முறைகளும், அதனைப்பலுக்கு (உச்சரித்)தலைக் காட்டும் படங்களும் அமைத்து நல்ல முறையில் வரையப்பெற்றுள்ளது. உயீரெழுத்து, மெய்யெழுத்து, உயீர் மெய்யெழுத்துக்களின் தன்மைகளையும் ணகர நகர னகர வேறுபாடுகளையும் விளக்கி ஆசிரியர்கள் கற்பிக்கவேண்டிய முறைகளையும் பிறவற்றையும் தெளிவுபடக் காட்டப்பெற்றுள்ளன. பொதுவாகப் பள்ளி ஆசிரியர் கட்டும் சிறப்பாக மாணவர்கட்கும் பயன் தரும் நூல். இத்தகைய நூலை வெளியிட முயன்று வெற்றிபெற்ற வித்தியாலயத்தாரின் தொண்டு பாராட்டற்குரியது; பயனுள்ளது. இக்குருகுல வித்தியாலயம் போல ஏனைய பொதுப்பணி நிலையங்களும் இப்பயன்படும் துறையில் தொண்டாற்றினால் நாடு, உயர்நிலை பெற்று எக்கழுத்தத்தோடு நிமிர்ந்து நிற்கும். இந்நூலை ஏற்றுக் கற்றுப் பயன்பெறுதல் தமிழ் கூறநல்லுலக மாந்தர்கட்கு.

உலக வரலாறு : இரண்டு பாகங்கள்

[ஆசிரியர் யாழ்ப்பாணம், பருத்தித்துறை திரு. த. இராமநாத பிள்ளை B. A. முதற்பாகம் விலை ரூபா 5. இரண்டாம் பாகம் விலை ரூபா 3.]

உலக வரலாறு என்னும் இந்நூல் அமிழ்தினுமினிய நந்தமிழ்மொழி நலனும், ஆங்கில மொழியின் பாங்குறு பயனும் கற்றவல்ல பேராசிரியர் திரு. த. இராமநாதபிள்ளை யவர்களால் ஆக்கப்பெற்றது.

தம் கூர்த்தமதி நலமாண்புகொண்டு உலக வரலாற்றுண்மையை நெடுநுகத்துப் பகல்போல நடுநின்றாய்ந்து முடிபு கட்டியுள்ளார்கள். இசனல் பூமியின் தோற்றம், கற்கால மனிதர். ஏனைய நாட்டினரான எகிப்தியர், யூதர், யவனர், பாரசியர் முதலியவர்களின் வரலாறுகளும், நாகரிக முறைகளும் பிறவும் நன்கு ஆய்ந்து தெளித்துரைத்துள்ளனர்.

நம் பண்டைக்காலத் தமிழர், அவர்தம் நாகரிகம், அந் நாகரிகத்தைத் தெளிக்கும் கண்ணுடியான தொல்காப்பியம், அதன்கட் காணப்பெறும் தமிழர் அகப்புற வாழ்வுகள், சமய ஒழுக்கலாறுகள், ஒழுக்கப் பண்புகள், அரசியல் முறை பிறயாவும் தமிழ்நாட்டின் சிறப்பை விளக்கப் போதிய சான்றுடன் ஆய்ந்துள்ளார்கள்.

இந்நூல் முழுதும் துருவி ஆய்ந்து கற்பின் இதன்கண் அறிவார்வாய்ச் சிக்கு வேறொன்றும் வேண்டுவதன் றென்னும் அளவு தம் பரந்துபட்ட நுண்ணறிவின் மதுகைபால் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்கள். இது தற்காலத் துக்கேற்ற முறையில் தனித்தமிழ் உரை நடையில் வரையப்பெற்றுள்ளது. இந்நூல் பலகலக கழகத்தில் பி. ஏ. எம். ஏ. பட்டம் பெறப் பயிலும் மாணவர்கட்கும், வரலாற்றுண்மை காண விழையும் ஆராய்ச்சியாளர்கட்கும், பேராசிரியர்கட்கும், சமயக் கணக்கர்கட்கும், கலைபயில் வேட்கைபாளர் கட்கும் பயன்தரும் நூலெனப் பகரலாம்.

ஆசிரியர் இன்னும் இதுபோன்ற அரிய நூல்கள் பல ஆக்கித் தமிழ் அணங்கிற்கு அணிபல அணிந்து ஆரா அயரா ஆய்வுல அறிஞராய் இலகி வாழ இறை அருள்வானாக.

இப் பணிபோன்ற பல பணிகள் ஆற்றத் தமிழ்நாடு இந்நூலை வாங்கிக் கற்று ஆசிரியரை இத்துறைகளில் ஊக்குமென நம்புகின்றோம். ஆசிரியர் பிறந்த யாழ்நகர் நாவலர்போன்ற மேதகையோரைப் பெற்றுப் புகழ் பெற்றோங்கி மிளிர்ந்தது; இன்று அதன் பெருமைக்குக் குன்றா விளக்கமாக ஆசிரியர்போன்றார் திகழ்கின்றனர்.

திருநெல்வேலித், தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்திற்காக, சென்னை 2-140, பிராட்வே, அப்பர் அச்சகத்தில், திரு. வ. சுப்பையா அவர்களால் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது. ஆசிரியர்: வ. சுப்பையா.

இலங்கை,
புலோலி இந்துக்கல்லூரித் தலைவரும்
'உலக வரலாறு' ஆசிரியருமாகிய
த. இராமநாத பிள்ளை, பி. ஏ.